

M.C. CAPELLE

HET AVONTUUR VAN ARAWA

N.V. W.D. MEINEMA ★ DELFT

Het avontuur van Arawa

door

M. C. Capelle

Geïllustreerd door Menno

Naamloze Vennootschap W. D. Meinema - Delft

Een van de Indianen heft eensklaps zijn arm omhoog. (Zie blz. 31)

1. Rovers in het dorp

Bom-re-bom . . . bom-re-bom . . .

De zware klank van de trom klinkt door het Indianendorp. Het geluid is tot ver in de omtrek te horen, want het is een stille, maanlichte nacht.

Het bladerdak van het bos ritselt zacht. En uit de dichte muur van bomen komt het geluid van krijsende nachtvogels. Terwijl vanuit de verte de roep van een roefdier klinkt, dat op zoek is naar buit.

Maar de dreunende trom overstemt al die geluiden.

In 't midden van het dorp is een grote, open plek — en dáárheen worden de mannen en vrouwen door de trom geroepen. Er blijft niemand in de hutten achter. Zelfs oude mensen, die moeilijk kunnen lopen, begeven zich naar de open ruimte; en kleine kinderen worden door de moeders meegenomen.

Er is met zorg een nacht voor deze bijeenkomst uitgekozen. Een donkere, maanloze nacht kunnen de Indianen nu niet gebruiken. En telkens kijkt één van de mannen bezorgd naar de lucht of geen wolkengroep het maanlicht zal onderscheppen. 't Zou jammer zijn wanneer zich een wolk als een reusachtige vogel tussen de aarde en de maan plaatste. Dat zou de vreugde van het feest kunnen verstoren.

Het grote feest, waar ieder naar verlangt . . .

Een hoge stapel droge bladeren en dode takken ligt klaar voor het vuur. De dag is warm geweest — héél warm zelfs. Maar mét de zon is ook de hitte verdwenen en de grond geeft koud op. Daarom wordt het vuur ontstoken. De vonken spatten tot ver in 't rond telkens

wanneer een nieuwe tak in de vlammen wordt geworpen.

Hoor, de trom blijft nog roepen: Bom-re-bom . . . bom-re-bom . . .

Iedereen moet komen om deel te nemen aan het grote feest. Niemand mag in zijn hut achterblijven.

Wat zijn de Indianen vreemd toegetakeld! Het is duidelijk te zien dat het een heel bijzondere avond gaat worden. De meesten zijn versierd met bonte vogelveren; ze zijn allemaal getooid met kostbare gouden voorwerpen . . .

Het vreemdst zijn echter hun gezichten! De vlammen van het houtvuur werpen een spookachtig schijnsel in het rond en laten zien hoe wonderlijk die gezichten zijn beschilderd. Het is vooral gedaan met een rode kleurstof. De Indianen denken dat rood alle onheil afweert . . .

Op hun halfnaakte- lichamen zijn tekeningen aangebracht van slangen en vogels. Daarmee denken ze de slimheid en de kracht, de snelheid en het scherp gezicht van die dieren in hun bezit te krijgen.

„Nu zal het feest toch gauw beginnen . . .,” meent een van de mannen. „Ik geloof dat we er allemaal zijn. Waarop zullen we nog langer wachten?”

Zijn geduld wordt niet lang op de proef gesteld. Kijk, daar springt plotseling een Indiaan uit de kring van hurkende mannen naar voren, midden in de open ruimte. Drie, vier en nog meer mannen volgen.

Ja hoor, het sein tot het feest is gegeven. Het opperhoofd Kasjiwa is zélf begonnen. En de vreugde zal nu voortduren tot de nieuwe dag aanbreekt . . .

Opeens vallen een paar trommels de eerste bij. Het wordt een oorverdovend lawaai van door elkaar baserende instrumenten. Ze overstemmen zelfs de schreeuwende en joelende kreten van de mensen.

Op de maat van die trommels dansen de Indianen wild in 't rond. De lange, kleurige doeken, die ze over

Op de maat van die trommels dansen de Indianen wild in 't rond.

de schouder hebben geslagen, wapperen wijd achter hen aan. Hun voeten gaan heel vlug over de grond en telkens kijken ze tersluiks naar het opperhoofd, die bij de dans hun leider is. Ze moeten hém volgen, in welke wonderlijke bochten hij zich ook wringt.

Het zijn zulke vreemde bewegingen, die de dansende mannen maken! Soms lijkt het alsof ze een wild dier nabootsen, dat door een jager wordt achtervolgd. Even later kronkelen ze als slangen over de grond. Hoe wilder het gaat, hoe mooier.

Ademloos kijken de vrouwen en kinderen toe. Hoor toch hoe de trommels dreunen! De opwindende klank doet het bloed sneller stromen, en het feest wordt ál vrolijker, ál wilder . . .

Aan de kant zit een jongen, die met nog meer bewondering dan de anderen naar de dansende mannen

kijkt. Telkens zoeken zijn ogen zijn vader; hij probeert hem steeds in het oog te houden. Die jongen heet Arawa en zijn vader is het opperhoofd van de stam, Kasjiwa. O, wat geniet hij van het wilde feest! Maar waarom de mannen nu eens een wild dier nabootsen en even later sluipen als een slang, nee, dáárvan begrijpt Arawa niets. Vader heeft het wel verteld, maar de jongen heeft er niet veel van begrepen. Het is voor Manitou, de machtige god van de Indianen. Zó willen de mannen hem vereren. En op deze manier moet worden voorkomen dat de woede van de machtige hen treft . . .

Dicht bij het vuur, dat nog steeds brandt, zitten twee mannen, die ook iedere beweging van de dansende Indianen met aandacht volgen. Zij zien er heel anders uit dan de mensen van het dorp. Hun huid is blank van kleur en ook hun kleren zijn geheel verschillend van die der Indianen. Het zijn vreemdelingen, die een paar dagen geleden in het Indianendorp zijn aangekomen. Wat ze hier komen doen . . . ? Dat weet niemand. Maar toch zijn ze vriendelijk ontvangen. Uit de prauwen, waarin ze de rivier zijn opgevaren, hebben ze geschenken gehaald voor het opperhoofd en voor de andere mannen en vrouwen . . . De vreemdelingen zijn zó vriendelijk, dat iedereen hen vertrouwt. Kasjiwa heeft hen zelfs uitgenodigd om een leegstaande hut te betrekken. Ze mogen zo lang in het dorp blijven als ze willen. En nu mogen ze er óók bij zijn als het grote feest gevierd wordt.

O, als de Indianen eens wisten wie de beide vreemdelingen zijn! En waarom ze de gevaarlijke tocht tot diep in het oerwoud hebben gemaakt! Geloof maar niet, dat ze dán zo vriendelijk waren ontvangen . . . Dan had het opperhoofd dadelijk bevel gegeven hen te verjagen.

Nee, de twee vreemdelingen zijn geen mannen die het vertrouwen van de Indianen waard zijn. Het zijn avonturiers, die met slechte bedoelingen naar het ge-

bied van de Indianen zijn gekomen. Ze denken hier grote schatten te vinden . . . en daarmee hopen ze later naar de kust terug te keren . . .

Het blijkt wel dat ze zich niet hebben vergist! Nieuwsgierig bekijken ze de mannen en vrouwen. Wat dragen ze allen mooie, gouden sieraden! En een heftige begeerte maakt zich van hen meester. O, als ze dát eens konden meenemen, dan waren ze meteen rijk.

Maar het kán immers niet; het is onmogelijk om de kostbaarheden weg te nemen, zonder dat het wordt gezien. En als dat gelukt . . . ? Och, dan zullen ze er vast niet in slagen hun schat naar de kust te brengen. De Indianen zullen hen dadelijk achtervolgen en niet rusten vóórdát zij hen hebben gevonden . . .

De schat laat hen echter geen ogenblik met rust. Ze kijken naar de woeste dans der mannen. De trommels klinken al vlugger en vlugger. Steeds sneller gaan de voeten over de grond . . .

Dan buigt een van de vreemdelingen zich naar de ander over en fluistert hem iets in het oor.

„Ja, laten we dat doen . . .,” klinkt het antwoord en zijn ogen schitteren vals. „Misschien is dat de kans, waar we op wachten.”

Dan staat een van de vreemdelingen op, zonder dat de Indianen het bemerken. Hij gaat naar de hut, die hun is toegewezen en waarin ze hun bezittingen hebben opgeslagen.

Arawa kijkt nog steeds naar de dans van de mannen. Hij kijkt zó lang tot zijn ogen niets méér zien dan één wriemelende mensen-massa. Het is zelfs onmogelijk nog langer zijn vader te onderscheiden. Zijn ogen vallen haast dicht van de slaap.

Maar de jongen wíl niet slapen! Stel je voor: een Indiaan, die bij het grote feest ter ere van Manitou in slaap valt . . .

Het is echter al laat, en de trommels maken zoveel

„Wie sterk wil zijn en nog sneller dansen, moet hiervan drinken . . . !”

lawaai. De jongen wendt zijn ogen af naar het houtvuur en mijmert: „Wat is het móói om groot te zijn en mee te doen met de dans van de mannen . . .”

Dan weet Arawa niets meer van wat om hem heen gebeurt.

Hij hoort niet langer de dreunende slag van de trommels.

Ook niet het juichen en schreeuwen der mensen.

Hij ziet evenmin hoe een van de vreemdelingen opstaat en wegsliuift.

Arawa heeft de strijd tegen de slaap verloren . . .

„Wie sterk wil zijn en nóg sneller dansen, moet hiervan drinken . . .!” — dat roept de blanke man, die naar zijn hut is geslopen. Hij komt terug, beladen met flessen en kruiken. „Iedereen mag komen, want er is genoeg!” moedigt hij aan.

De Indianen zijn erg verwonderd. Een paar mannen blijven staan. Vrouwen en kinderen komen dichterbij . . . en dan duurt het niet lang of ook de trommels zwijgen. Ieder wil weten wat er gebeurt, en de mensen verdringen zich om de vreemdeling met zijn flessen en kruiken.

„Hierin zit een toverdrank, die de blanke mensen gebruiken om sterk en vlug te worden!” roept hij uit. „Omdat we vrienden zijn, mogen jullie er allen van drinken . . .”

Ja, ze zijn vrienden, dat is zo.

Toch is er enige aarzeling. Maar de vreemdelingen geven het voorbeeld. Zij zetten het eerst een kruik aan de mond . . .

Dan volgen de Indianen en de flessen gaan van hand tot hand. Het bekommt de mannen slecht; de drank brandt hen in de keel en ze proesten het uit, terwijl de tranen in hun ogen springen.

Het wordt vreselijk! De beide vreemdelingen blijven

aandringen en nemen zélf telkens een slok. Zelfs vrouwen en kinderen drinken van de sterke drank . . .

Na een paar teugen vallen de eerste al neer op de grond. De Indianen kunnen geen alcohol verdragen, en dat wéten de vreemdelingen, die zo vriendelijk zijn ontvangen.

Het duurt niet lang of iedereen is ziek — behalve de beide vreemdelingen. De ruimte in het midden van 't dorp is verlaten en overal in 't rond liggen de Indianen versuft op de grond. Ze weten niet wat er om hen heen gebeurt . . .

Op dat ogenblik hebben de blanke mannen gewacht. Ze weten, dat ze de eerste uren geen hinder van de Indianen zullen hebben. Welnu, daar zullen ze gebruik van maken, en vliegensvlug beroven ze de mannen en vrouwen van hun gouden sieraden. Het zijn er meer dan ze hebben gedacht. Het wordt een grote hoop. O, wat een rijke buit kunnen ze meenemen . . .! En dat op zo'n eenvoudige manier!

Ze dringen ook de hutten binnen om weg te halen wat van hun gading is. En dan gaan ze telkens naar de prauwen om de schat in te laden. Ze zijn er zó druk mee, dat ze de Indianen helemaal vergeten. Ze zien niet, dat het houtvuur uitdooft . . . Och nee, voor de Indianen behoeven ze immers niet bang te zijn! Die zullen pas na een halve dag bemerken wat er is gebeurd. En dan is het tóch te laat om hen te achtervolgen.

Maar . . . de beide booswichten bemerken niet, dat een jongen álles ziet. Dat is Arawa. Nu het vuur dooft, wordt hij wakker van de kou . . . en tot zijn grote verbazing hoort hij niet meer het gedreun van de trommels, noch het lawaai van mensenstemmen. De dansende mannen zijn verdwenen . . .

Dan ziet hij de twee blanke mannen . . . Hij ziet hoe de mensen van het dorp op de grond liggen — machteloos. En dat de vreemdelingen hen beroven van de sie-

Hij springt op en draaft in de richting van de rivier.

raden, die alleen op de grote feesten worden gedragen. De jongen blijft doodstil liggen. Angstig volgt hij de bewegingen van de beide rovers. Hij ziet ook hoe ze de hutten binnengaan. Even later lopen ze naar de prauwen, met armenvol kostbaarheden.

Arawa begrijpt er niets van.

Waarom liggen vader, en alle andere mensen van de stam roerloos op de grond? Waarom verhinderen ze niet dat heel het dorp wordt leeggeroofd?

Hij waagt het om rechtop te gaan zitten. Nu hoort hij duidelijk hoe de blanken elkaar telkens opgewonden aanspreken tot nog groter spoed.

De jongen weet niet wat hij moet beginnen. Hij is zo bang — zo vreselijk bang.

Mag hij de rovers laten gaan?

Hij ziet in het maanlicht hoe ze de prauwen klaar maken om de rivier op te varen. Dan raapt Arawa al zijn moed bijeen. Hij springt op en draaft in de richting van het water.

Wat schrikken de rovers als ze zo plotseling de Indianen-jongen zien! De een slaakt een kreet van schrik.

Maar de ander is zijn schrik spoedig te boven. Het is immers maar een jóngen, die hen probeert tegen te houden! En verachtelijk haalt hij zijn schouders op.

Arawa durft! De mannen zijn klaar om weg te varen en duwen de prauwen in het water. Maar hij klemt zich vast aan een van de kleine vaartuigen om het te verhinderen.

O, wat zijn de rovers dan woedend! Ze schelden hem uit — maar Arawa houdt vol!

Nu neemt een van de blanken een stevige stok en beukt er op los. Hij slaat de jongen, waar hij hem raken kan. De slagen komen neer op Arawa's handen, op zijn schouder, op zijn rug, op zijn hoofd . . . Kreunend valt hij neer en blijft liggen.

Arawa is bewusteloos geslagen.

Haastig verdwijnen de rovers met hun schat. Al verder drijven de prauwen af, zonder dat hen een strobreed in de weg wordt gelegd.

2. Een andere bandiet?

De volgende dag . . .

De zon staat hoog aan de hemel en werpt haar verzengende stralen over het oerwoud en het Indianendorp. Maar het lijkt meer of er over het dorp een donkere schaduw ligt. Er klinkt geen lach; de vrolijkheid is geheel verdwenen en de gezichten van de mannen staan somber.

Nee, de mensen zijn de vorige avond nog niet vergeten! Dat de vreemdelingen, die zo vriendelijk zijn ontvangen, hen op zo'n schandelijke manier hebben behandeld!

De mannen van het dorp zijn bijeen gekomen. Ook Arawa is er. Eigenlijk is de vergadering alleen toegankelijk voor mannen. Maar Arawa is de enige die gezien

heeft, wat de beide vreemdelingen hebben gedaan — en dat moet hij vertellen.

De jongen voelt nog een stekende pijn in zijn hoofd. Ja, de slag van de blanke vreemdeling is stevig aangekomen. Hij weet niet hoe lang hij aan de oever van de rivier heeft gelegen. Maar toen hij weer tot bewustzijn kwam, waren de prauwen niet meer te zien. De maan was al verdwenen en de eerste stralen van de nieuwe dag schoten over de kruinen van de woudreuzen.

Toen Arawa met moeite in het dorp terugkeerde, waren de meeste mensen hun verdoving al te boven. Wat een schrik toen ze zich beroofd zagen van hun kostbaarheden! Het goud en zilver was misschien eeuwenlang in het bezit van de stam geweest — en nou was alles in één ogenblik verdwenen.

Dadelijk heeft Arawa aan zijn vader verteld wat hij had gezien — en een grote verontwaardiging maakte zich van het stamhoofd meester. Er zijn een aantal mannen uitgezonden om de vreemdelingen te achterhalen. Helaas, dat was tevergeefs. De Indianen kunnen wel snel een weg banen door het oerwoud, maar in een prauw zijn ze minder vlug. Ze hebben de twee rovers dan ook niet achterhaald.

Wat is iedereen verontwaardigd! Het is heel erg dat al hun kostbaarheden zijn verdwenen. Maar dat hun vriendelijkheid op deze manier werd beantwoord, is nóg erger.

„Wanneer ze het wagen om nog eens in deze omgeving te komen, zullen ze hun diefstal met de dood moeten bekopen . . .” zegt het stamhoofd. En het is duidelijk aan zijn ogen te zien, dat hij meent wat hij zegt. „De blanke mensen zijn niet te vertrouwen. Wij kunnen niet met hen in vrede leven. Ze komen met een vriendelijke glimlach op het gezicht, maar in hun hart bedenken ze gemene plannen. Nooit, nóóit zullen ze onze vrienden zijn!”

Daarmee is deze zaak afgedaan.

Misschien zijn de twee vreemdelingen, die in het Indianendorp zo vriendelijk waren ontvangen, allang met hun schatten in de bewoonde wereld aangekomen.

Misschien zijn ze nu rijk . . .

En best mogelijk denken ze er niet meer aan, op welke lage manier ze aan hun rijkdom zijn gekomen.

In het afgelegen Indianendorp worden ze echter niet vergeten.

Er gaan weken en maanden voorbij. De blanke vreemdelingen keren niet terug en er wordt ook niet meer over hen gesproken.

Arawa gaat niet naar school. Maar toch zijn er een heleboel dingen die hij moet leren; elke Indiaan moet immers bekend worden met de geheimen van het woud? Hij moet de dieren kennen, en 't is heus niet voldoende om alleen de namen te weten. Ook de vele vogels en andere dieren moeten uit elkaar worden onderscheiden.

Weet je wat het moeilijkst is van al . . . ? Om het geluid van elke vogel en van ieder dier na te bootsen. Dat moet zó nauwkeurig, dat zelfs het geïmagineerd oor van een woudloper het verschil niet bemerkt.

Kasjiwa leert zijn jongen goed naar de roep van de dieren luisteren. En telkens probeert Arawa hun geluid na te bootsen. Maar o, het lijkt of hij dat nooit zal leren, zo moeilijk is het!

Hij vindt het wel een leuk spelletje. Vader heeft hem verteld dat hij later de dieren tot zich kan lokken, wanneer hij hun roep zonder fouten nabootst. Soms steekt het stamhoofd hem ook een hart onder de riem als de jongen gaat twifelen of hij het wel óóit zal leren.

Er is ook veel oefening voor nodig om heel nauwkeurig met een speer te werpen. Kasjiwa kan met één worp gemakkelijk een tak in tweeën splijten, die een paar meter van hem verwijderd is. En dat moet Arawa ook leren.

Zal de jongen ooit een goede Indiaan worden als hij niet het spoor van de wilde dieren weet te volgen? Hij moet onhoorbaar door het struikgewas kunnen sluipen. Dat kan hem later van pas komen!

Ja, het is Kasjiwa best toevertrouwd om zijn jongen onderricht te geven in de dingen, die elke Indiaan moet kennen. Van ieder dier en van elke plant weet hij iets te vertellen. En Arawa geniet als zijn vader hem inwijdt in de geheimen van het oerwoud.

Het stamhoofd leert hem óók zien hoe *mooi* de vogels zijn. Hoe zal de jongen anders ooit van het oerwoud houden . . . ?

Vader heeft een kleine boog voor hem gemaakt. Ah, wat is Arawa dáármee in zijn schik! Hij draagt zijn wapen altijd bij zich als hij het bos ingaat. En wanneer hij 's nachts in een hoek van de hut slaapt, ligt zijn boog naast hem.

Maar eens — wanneer Kasjiwa en zijn jongen juist zijn teruggekeerd van een tocht door het woud — klinkt er plotseling een vreemde drukte in het dorp. Het stamhoofd zit in de schaduw van zijn hut en heft luisterend het hoofd op.

„Wat heeft dat te betekenen?“ denkt hij

Arawa is met de andere jongens aan het spelen — en die komt zijn vader vertellen wat er gebeurt.

„Er is weer een blanke vreemdeling gekomen!“ roept de jongen uit.

Het gezicht van het stamhoofd betreft. Maar hij blijft rustig zitten. Hij weet wel dat de vreemdeling straks bij hem zal worden gebracht. Zo is immers de gewoonte.

„Is het . . . is het een van de vreemdelingen, die hier eerder waren?“ vraagt hij nog, en er is een barse klank in zijn stem.

Nee, dat is niet het geval. Maar Arawa is al wegge-
lopen om vooral goed te zien, wat er gebeurt.

De vreemde bezoeker wordt naar de hut van het stamhoofd gebracht, die koel en afgemeten de groet van de vreemde beantwoordt. Haast alle mensen van het dorp komen naderbij lopen en kijken nieuwsgierig toe. Het wordt erg stil . . .

De vreemdeling doet alsof hij niet bemerkt hoe onvriendelijk de ontvangst is. Hij begint rustig te spreken.

Het is een vréemd verhaal, dat hij vertelt. Het gaat over een ver land waar hij vandaan komt . . . Hé, wonderlijk dat hij hun taal spreekt! . . . en dat hij zijn eigen land heeft verlaten om de mensen hier een grote schat te brengen.

„Ik wil jullie vertellen over de grote God, die ik dien, en Die ook jullie lief heeft . . .,” zegt hij. „Wat ik kom brengen is een schat, zó groot, als nergens is te vinden. Ze maakt de mensen veel rijker dan goud of zilver . . .”

Kasjiwa kijkt de vreemde bezoeker nauwelijks aan. Maar bij de laatste woorden slaat hij zijn ogen op. Hij lacht minachtend nu de vreemdeling spreekt over een schat, die hij wil geven. Denkt die man heus, dat ze hem gelóven . . . ?

Maar onverstoorbaar vertelt de bezoeker verder. 't Zijn vreemde, onbekende klanken voor de Indianen. En als de blanke man zwijgt, kijken de mensen van het dorp peinzend voor zich uit. Het wachten is nu op wat hun stamhoofd zal antwoorden. Het zal stellig een wáárdig antwoord zijn!

Dan begint Kasjiwa te spreken.

Zijn ogen kijken de bezoeker smalend aan. En in zijn stem klinkt diepe minachting.

„'t Zijn woorden van vrede en rijkdom, van geluk en vreugde die u hebt gesproken, vreemdeling . . .,” zegt hij kortaf. „Mooie woorden. Wij begrijpen er uit dat ge de Indianen gelukkig wilt maken . . . Ja, ja, dat is móói. En wilt u, dat we onze god, de grote Debata, ontrouw zullen worden . . . ? Wilt u dat ?”

Hij wacht niet eens op antwoord. Dreigend gaat hij verder:

„Maar ik zeg u: er is niemand van ons die gelooft, dat we gelukkig zullen worden, wanneer we naar uw woorden luisteren. Niemand gelooft ook, dat we beter zullen zijn wanneer we volgeling worden van de grote God waarover ge spreekt . . . Is uw volk misschien een goed volk, omdat de blanke mensen Hem dienen . . . ?”

De ogen van het opperhoofd vonken van woede. Hijgend van drift voegt hij de bezoeker toe: „Uw volk een *goed* volk . . . ? Dat hebben wij ondervonden! De blanke mannen, die in onze streek komen, zijn bedriegers en rovers. Zij weten wat u ons komt vertellen . . . en het zijn booswichten . . . !”

Arawa heeft zijn vader nooit zo boos gezien. De vuisten van het stamhoofd krampen zich samen alsof hij zich moet bedwingen om de vreemdeling niet tegen de grond te slaan.

Het wordt doodstil.

Uiterlijk rustig gaat Kasjiwa weer zitten, en zegt: „Misschien hebt u geen schuld aan de misdaden, die door uw mensen zijn bedreven. We weten het niet. Maar er zijn blanke mensen in ons dorp geweest . . . we hebben ze vriendelijk ontvangen en als broeders behandeld . . . Ze hebben ons bedrogen! Hun toverdrank heeft ons allen ziek gemaakt, en ze hebben de sieraden weggenomen, die eeuwenlang in het bezit van onze stam waren . . . Vergeet u nooit, dat niemand van onze stam nog in vrede kan leven met mensen die van dezelfde stam zijn als die rovers . . . Daarom duld ik u niet in ons dorp. Onze hutten blijven gesloten voor de grootste vijanden van ons volk . . . Wel willen onze grote Debata ook niet ontrouw worden. Niemand van ons wenst te luisteren naar de dingen, die u wilt vertellen. Tenzij . . .”, en even stokt zijn stem. „Tenzij ik ooit een blanke man zie, die anders is. We vertrouwen de blanke vreemde-

lingen niet meer. Ze komen met vriendelijke woorden. Maar in hun hart woont de haat . . . Als ik zie dat een blanke man ook het onrecht en de wreedheid haat, ja, dán . . . Maar eerder is voor uw vertelsels bij ons geen plaats. We willen u niet meer ontvangen!"

En vastberaden keert hij zich om.

De bezoeker staat enige ogenblikken sprakeloos. Hij hoort een gemompel om zich heen, waarmee de mensen instemmen met de woorden van het stamhoofd.

Dan verlaat hij het dorp, waar hij zo onvriendelijk is ontvangen.

In zijn hart is er grote droefheid.

Zeker, hij heeft al eerder gehoord van de avonturiers, die tot diep in het binnenland zijn gekomen. Het stamhoofd heeft gelijk: het zijn mannen van zijn stam.

Maar echte volgelingen van de Heiland . . .? Nee, dat is onmogelijk. Dan zouden ze dit stellig niet hebben gedaan. Door hun slechte daad wordt het hém onmogelijk gemaakt de Indianen van deze stam te vertellen over de grote schat, die ook voor hen bestemd is . . .

3.

De eenzame post

De zendeling is tot diep in het oerwoud van Zuid-Amerika doorgedrongen. Het is een moeilijke reis geweest om hier te komen. De kleine prauw, door een paar Bosnegers bemand, is wekenlang onderweg geweest over de brede stromen. Onvermoeid bonden ze de strijd aan met de razende waterkolken, die de prauw dreigden te verpletteren. De roeiers hadden al hun waakzaamheid nodig. Soms grepen ze hun lange stokken om het kleine vaartuig voort te duwen, wanneer ze in stroomversnellingen terecht waren gekomen. Vaak sprong een van de negers zomaar in het ondiepe water om de prauw voor kantelen te behoeden.

Met bewondering had de zendeling het aangezien. Hij hoorde de Bosnegers hun roeiliedjes zingen, waarvan hij de betekenis niet kende. En telkens gingen zijn ogen naar het dichte oerwoud, aan weerszijden van de rivier. Schitterend gekleurde vlinders vlogen van bloem tot bloem. Groene en purperen kolibries zweefden boven de bloemkelken en puurden er de honing uit. Bonte insecten vulden de lucht overal.

Aan weerskanten was het stille, sombere woud. Nee, hij raakte er niet aan uitgekeken! Boven in de kruinen van de hoge bomen spreidden tal van kleinere planten, die tegen de stammen waren opgeklommen, een kleed van gele, rode en blauwe kleuren. Iedere boom maakten ze tot een reusachtige bloemenstruik.

Hij vergat er de nare dingen van de reis door — de ongemakken en de steken van venijnige muskieten, de moeilijke tocht in de prauw en het zware werk, dat hem straks wachtte.

De zendeling had deze lange tocht niet ondernomen om schatten te zoeken, zoals de avonturiers. Hij trok het binnenland in om een schat te *bren*gen. Hij hunkerde er naar om straks aan de heidense Indianen van de Heiland te vertellen. Dat was steeds zijn grote begeerte geweest — en eindelijk stelde God hem in de gelegenheid zijn lang gekoesterde wens ten uitvoer te brengen: hij zou nu temidden van de Indianen gaan wonen om het Evangelie te brengen.

Zeker, de zendeling weet dat het werk niet gemakkelijk zal zijn. Wanneer hij in het vaderland was gebleven, had hij heel wat gerieflijker en veiliger kunnen wonen. Maar toch wil hij graag dit offer brengen; hij hunkert er naar om de heidense Indianen bij de hand te nemen en tot de Heiland te leiden. Daarvoor is hem geen offer te groot . . .

Wanneer hij straks aan land gaat, zal het stellig erg eenzaam zijn. Blanke mensen wonen er niet in het dichte

oerwoud. Er moet een hut worden gebouwd waar hij met zijn negerbediende kan wonen. En dan . . . ja, dan moet hij proberen het vertrouwen van de Indianen te winnen.

Of dat gelukken zal . . . ? Niemand die het weet. Misschien zullen ze hun hutten hermetisch voor hem sluiten en wil niemand naar zijn woorden luisteren. Maar één ding weet hij heel zeker: in het dichte oerwoud, ver van zijn land en vrienden, zal *God* bij hem zijn. Daaraan twijfelt hij geen ogenblik. Zijn hemelse Vader zal hem niet vergeten — nooit!

De zendeling weet ook dat velen in het verre vaderland aan hem zullen denken. Vóór zijn vertrek is hem dat gezegd. En wat nog veel belangrijker is . . . ze zullen voor hem en voor zijn werk onder de Indianen *bidden*. Zeker, hij zal het stellig eenzaam hebben wanneer hij straks met de negerbediende aan de bovenstroom van een der rivieren is achtergebleven. Het duurt nog geruime tijd voordat zijn vrouw met de kleine baby kan komen. Dan moet er immers een huisje zijn. Maar hij weet dat velen hem en zijn werk opdragen aan *God* — en dát wil hij *nóóit* vergeten, hoe zwaar het werk misschien ook zal worden.

De zendeling heeft een eenvoudige hut gebouwd, dicht bij de oever van de rivier. Hij leeft van alles wat het oerwoud oplevert: aan de bomen groeien voldoende vruchten, maar sommige zijn vergiftig en niet te eten. Het duurt echter niet lang of hij weet welke vruchten wél, en welke niét genomen kunnen worden. Wanneer de apen zich te goed doen aan de vruchten van een boom, zijn die voor de mens ook onschadelijk. Van tijd tot tijd maakt hij wat wild buit, en in de rivier zwemmen vele soorten eetbare vissen.

Dicht in de nabijheid van zijn hut is een Indianendorp — en het duurt niet lang of hij komt met de be-

woners in aanraking. Het opperhoofd is een vriendelijk man, die de zendeling geen haarbreed in de weg legt. Hij heet Pantiwa, en nu en dan komt hij zelfs bij de vreemdeling kijken. Nee, dat heeft de zendeling nooit kunnen denken! Pantiwa geeft hem zelfs nuttige adviezen, en soms laat hij door een van zijn mannen een geschoten dier in de hut van de zendeling brengen. Het is duidelijk: hij voelt zich geveleid dat de blanke man zo dicht bij zijn dorp is komen wonen. De hut staat juist ver genoeg om geen hinder van hem te hebben en bovendien heeft de zendeling hem een geschenk gegeven toen hij de hut op zijn grondgebied bouwde. Het lijkt Pantiwa het verstandigst om goede vrienden met hem te blijven. Misschien kan hij nog eens gebruik van zijn diensten maken. En wanneer hij ooit hinder van de vreemdeling krijgt, is het immers een kleine moeite om hem door zijn mannen te laten verjagen.

Zo denkt Pantiwa er over. Maar de zendeling ziet het als een bewijs, dat God de eerste moeilijkheden al voor hem heeft weggenomen. Hij had immers gedacht dat het haast onmogelijk zou zijn om met de Indianen in aanraking te komen — en nu blijkt dit helemaal geen moeilijkheden op te leveren!

Het duurt niet lang of hij leert de taal van de Indianen spreken. Pantiwa vraagt hem honderduit naar het verre land, waar hij vandaan komt — en urenlang zit de zendeling in zijn hut te vertellen. Ook andere mannen luisteren toe. Ze horen dingen, waarvan ze nooit hebben geweten: over een zee, die zó groot is dat een prauw wekenlang kan varen, zonder land te zien.

„Waarom bent u hierheen gekomen?“ vraagt Pantiwa op zekere dag. „Waarom woont u hier met uw negerknecht?“

Dan komt er een wonder-blijde glans in de ogen van de zendeling. „Ik . . . ik ben hierheen gekomen uit liefde tot de Indianen,“ zegt hij. „Jullie kom ik iets ver-

... en urenlang zit de zendeling in zijn hut te vertellen.

tellen dat je allen rijk zal maken . . ." Hij wijst om zich heen, naar de hoge bomen, de vele bloemen, de rivier.

„Ik kom jullie zeggen wie dit alles heeft geschapen. Dat is door de God gebeurd, Die ik dien en Die ook voor jullie zorgt. Hij wil dat jullie Hem óók zullen dienen. Hij is de Vader van alle mensen . . .”

Bij dit eerste gesprek blijft het niet. Telkens weer gaat de zendeling naar het Indianendorp om opnieuw te vertellen over de grote liefde van God. Hij zegt dat de mensen zoveel kwaad doen, eigenlijk moest God hen daar vreselijk voor straffen en niet naar hen omzien.

„En tóch wil God nog onze Vader zijn . . .”, vertelt hij. „Hij heeft zelfs Zijn eigen Zoon naar de wereld gezonden om de slechte mensen te redden. Welnu, van Hem kom ik jullie vertellen. Hoe slecht we ook zijn en hoeveel verkeerde dingen we doen, toch mogen we Zijn kinderen zijn . . .”

Eerst begrijpen de Indianen het niet goed. Maar hoe meer de zendeling hen vertelt, hoe duidelijker het toch wordt.

Zo wordt daar in het diepe binnenland van de Here Jezus verteld aan heidense Indianen.

Ze horen van Zijn grote liefde, en dat Hij geen mens afwijst, die tot Hem komt.

De zendeling probeert hen duidelijk te maken dat ieder mens een Zaligmaker nodig heeft . . .

Zeker, er is wel belangstelling voor zijn woorden. Maar toch wil niemand van de Indianen zijn hart aan de Heiland geven. Ook Pantiwa niet, die steeds meer tot een vriend van de blanke man wordt.

Er gaat echter geen dag voorbij of de zendeling bidt tot God dat Hij het grote Licht wil doen schijnen in de harten van het opperhoofd en zijn mannen . . . Hij-zelf kan deze Indianen niet tot kinderen van de Heiland maken; dat kan *God* alleen.

Maar er is in zijn hart grote dankbaarheid dat dit eerste begin zo gezegend wordt. Hij kan het Woord van God in deze heidenwereld brengen . . . en zal de hemelse vader het niet zegenen . . . ? Daaraan twijfelt de zendeling geen ogenblik!

Het zal nu niet lang duren of de vrouw van de zendeling met de kleine baby zullen ook naar de afgelegen hut in het oerwoud komen! Ah, wat verheugt de zendeling zich daarop! De hut wordt nog wat steviger gemaakt en dan wordt de negerknecht met een prauw naar de kust gezonden om hen te halen.

Zijn moedige vrouw zal vreemd opkijken wanneer ze het huisje ziet, waarin ze moet wonen. Nee, voor haar zal het niet gemakkelijk zijn. Straks moet hij immers naar andere Indianendorpen en zal vaak lang weg-blijven. Dan zal zij met het kleintje alleen achterblijven.

Hij is al lang genoeg in het oerwoud om te weten hoeveel dingen het leven hier moeilijk maken. Na een

vermoeiende dag wordt de nodige nachtrust gestoord door de muskieten, door slangen, of andere gevaarlijke dieren en insecten. Het leven in het oerwoud is niet gemakkelijk! Maar de zendeling weet dat zijn vrouw tóch zal komen, hoe groot de bezwaren ook mogen zijn.

De wilde dieren van het oerwoud maken het hem echter heel lastig. Soms hoort hij jagoeers om zijn hut sluipen — en geen wonder dat de zendeling dan huivert. Zeker, hij legt steeds een vuur aan naast zijn hangmat. Maar dat gaat dikwijls uit en soms wordt hij wakker door het gebrul van een wild dier in de nabijheid.

En eens, op een avond . . .

Na een vermoeiende dag is de zendeling vroeg gaan slapen. Hij heeft uitgerekend hoe lang het nog zal duren voordat zijn vrouw en het kind zullen komen — en met de gedachte daaraan is hij in slaap gevallen. Hij hoort niet meer het ruisen van de bomen, noch het lawaai van de muskieten. . . De zendeling is alles om zich heen vergeten. — óók Pantiwa en zijn stam.

Hij weet zich later niet te herinneren hoe lang hij geslapen heeft. Maar eensklaps schrikt hij wakker. Het angstzweet breekt hem uit. Heeft hij zo naar gedroomd?

Bij het laatste schijnsel van het vuurtje ziet de zendeling echter iets dat hem van schrik doet verstijven. Een grote, felgekleurde slang bevindt zich boven hem . . .!

De betovering duurt slechts een kort ogenblik. Dan wil hij opspringen en naar buiten snellen . . .

Het is te laat! Het monster laat zich bovenop zijn prooi vallen . . . en de zendeling voelt hoe het slangenlijf zich om zijn hals en hoofd slingert. Straks zal hij vermorzeld worden . . .

Vreemd, wat voelt hij zich wonderlijk kalm na de heftige onrust van enkele ogenblikken geleden. Hij weet, dat de slang zich klaarmaakt om hem in te snoeren . . .

Het lijkt of op dit moment heel zijn leven als in een flits aan hem voorbij gaat . . . Hij ziet zijn ouders,

in het verre vaderland . . . zijn vrouw . . . de kleine baby.

„Ze zullen denken dat de Indianen me hebben vermoord,” schiet het hem door de gedachte. „En het Evangelie móét hier worden gebracht . . . niemand mag de Indianen voor moordenaars aanzien, terwijl ze onschuldig zijn . . .”

De huid van de slang schuift echter al verder over zijn lichaam. Het monster wil hem geheel omstrengelen en in één dodelijke greep vermorzelen.

„O God, help me . . . help me . . .!” kreunt hij. Moet dit het einde zijn van het werk dat hij met zoveel geestdrift is begonnen?

Opeens denkt hij aan de woorden, die de Here Jezus eens tot Zijn discipelen heeft gezegd . . . Ze zullen treden op slangen en schorpioenen, zonder dat die hun kwaad zullen doen . . .

„Vader, ik ben Uw kind . . .,” fluistert hij. En dan, o, dan gebeurt er een groot wónder. Zijn angst is geheel verdwenen; het lijkt of zich een wondere kracht van hem meester maakt. . .

Nog steeds neemt het monster hem verder in zijn greep. Het slangenlijf heeft haast zijn borst omstrengeld.

Dan grijpt de zendeling de slang beet. Hij probeert hem met alle kracht van zich af te trekken . . .

O nee, het gaat niet gemakkelijk. Het monster laat zich zijn prooi zomaar niet ontrukken. Het verweert zich . . .

Wat haast nooit iemand mogelijk is geweest, gelukt de zendeling. Góð geeft hem er de kracht toe. Hij rukt de slang van zijn hoofd, van zijn hals . . . Maar het dier houdt zo stevig vast, dat stukken huid van het gezicht en de hals mee worden afgetrokken . . .

Hij komt echter los uit de greep van het woedende monster en slingert de slang op de grond van de hut, waar het haastig verdwijnt.

Trillend van inspanning blijft de zendeling zitten. Het is als een droom geweest! Hij voelt nauwelijks de

pijnlijke plekken op zijn gezicht en hals. Maar er komt een heerlijke blijdschap over hem. Nee, hij heeft er nooit aan getwijfeld of de Here hem nabij is . . . Vanavond heeft God het echter op een zeer bijzondere manier getoond . . .

Dan knielt de zendeling neer. En in de eenzame hut, diep in het oerwoud, stijgt een dankgebed op tot God in de hemel. Niet in eigen kracht heeft hij de slang verwijderd . . . dat is voor een mens onmogelijk, hoe sterk hij ook is. Maar God, de hemelse Vader, heeft hem er de kracht toe gegeven. Zonder Zijn hulp was hij door het monster vermorzeld . . .

Er komt die nacht niets van slapen. Het hart van de zendeling is zo boordevol dankbaarheid, dat hij heel lang door de kleine hut heen en weer loopt.

En die nacht klinken uit de afgelegen hut liederen, waarin de eenzame zendeling God voor zijn wondere redding verheerlijkt.

Hij heeft altijd geweten dat de hemelse Vader Zijn kinderen niet alleen laat.

Maar nooit heeft hij het zó duidelijk ondervonden als deze avond, toen het gevaar zo groot was. Nee, hij voelt zich niet alleen; GóD is bij hem, ook temidden van de vele gevaren die hem omringen. Dit maakt hem zo *blij*, dat hij onmogelijk weer in slaap kan komen. Hij kan niet anders dan de grootheid en de trouw van zijn God bejubelen . . .

Zijn vrouw en de kleine baby zijn veilig aangekomen. O, wat was de zendeling blij toen ze weer bij hem waren! En met nog meer ijver is hij begonnen om ook in andere Indianendorpen van de Heiland te vertellen.

De teleurstelling in het dorp van Kasjiwa was groot. Toch wil de zendeling het niet bij dit eerste bezoek laten. Het opperhoofd heeft gezegd dat hij niet terug moet komen — dat is zo. Maar toch zal hij opnieuw naar dat

dorp gaan om ook aan die Indianen van de Heiland te spreken. Hij zal teruggaan, ondanks het bevel.

En enkele weken na zijn eerste bezoek gaat hij weer op weg naar het dorp van Kasjiwa.

Maar . . . vóórdat hij het Indianendorp bereikt, weet iedereen al van zijn komst. 't Is vreemd zo spoedig het bekend is, nadat een van de mannen hem op het smalle pad in het bos heeft gezien. Zodra Kasjiwa het hoort, komt er een verbeterd, vastberaden trek om zijn mond.

„Ik heb die vreemdeling toch laten weten, dat ik hem niet in ons dorp wil zien!” zegt hij kort. „Denkt hij misschien dat de Indianen zijn als de blanke mensen: met twee monden en twee harten . . .? Nu, we zullen hem leren dat het bevel van een Indiaan voor altijd geldt. Laat hem niet in ons dorp toe. Belet het hem . . .”

Met dit bevel haasten zijn mannen zich naar het smalle bospaadje, dat toegang geeft tot het dorp.

De zendeling weet niets van de beroering, die zijn komst heeft verwekt.

Hij weet niet eens dat het al bekend is, dat hij het dorp opnieuw komt bezoeken.

Maar wanneer hij de hutten haast heeft bereikt, springen eensklaps een paar mannen midden op het pad. Ze zien er krijgshaftig uit . . . Heel even schrikt de zendeling — maar hij weet zich dadelijk te herstellen. Och, er is misschien weer één van de twisten ontbrand, die de Indianenstammen uit deze omgeving sinds jaren met elkaar uitvechten. 't Is best mogelijk dat deze mannen op het oorlogspad zijn . . .

Een van de Indianen heft eensklaps zijn arm omhoog — en vóórdat de zendeling er op bedacht is, suist hem een speer voorbij. Hij ontstelt hevig.

Is dit een vergissing? Maar ze zien immers duidelijk dat hij geen vijand is? Trouwens, waarom heeft de man niet beter gemikt als het op hem is gemunt? De zendeling kent de Indianen al goed genoeg om te weten hoe

zelden ze missen, wanneer ze hun speer werpen. Een ervaren krijger mist vast niet op een afstand van slechts een paar meter!

Even, heel even blijft de zendeling aarzelend staan. Hij denkt na wat hij moet doen. Zal hij terugkeren? Och nee, waarom zal hij niet verder gaan? Ze zien toch dat hij geen kwaad in de zin heeft. Hij is zelfs ongewapend.

Maar als hij weer een paar stappen heeft gedaan in de richting van het dorp, schiet de andere Indiaan een pijl en nu suist het wapen hem *niet* voorbij! Opeens voelt de zendeling een schrijnende pijn in zijn bovenarm. Daar heeft de pijl hem getroffen!

Onthutst verwijdert hij het wapen. Gelukkig is de wond niet diep. Maar hij begrijpt nu de waarschuwing, die de mannen hem geven: als je het waagt om dichterbij te komen, zullen onze wapens nog béter raken.

Ja, hij begrijpt die waarschuwing zó goed, dat hij besluit terug te keren. Maar nauwelijks heeft hij zich omgekeerd, of een van de Indianen roept hem achterna: „Was het woord van ons opperhoofd Kasjiwa niet, dat we u niet in ons dorp wilden ontvangen?”

En als de zendeling nog eens achterom kijkt, ziet hij de twee mannen tussen het struikgewas verdwijnen.

Dan maakt zich een grote neerslachtigheid van hem meester. O, het lijkt of de mensen gelijk krijgen, die hem waarschuwden niet naar dit land te gaan. De Indianen zijn vol haat tegen te blanken. Is het niet om wanhopig te worden?

Maar toch . . . nee, hij wil niet wanhopen!

Misschien zullen de Indianen steeds hun hart voor het Evangelie gesloten houden. Dan wil hij tóch volhouden — al ziet hij ook nooit enig resultaat.

Het gaat immers om de zaak van de grote Koning!

En . . . als Gó d wil, kan *Hij* de gesloten harten openen. Wanneer het *Zijn* tijd is.

Dat gelooft hij vast.

En samen met zijn vrouw bidt de zendeling vaak of Hij het werk wil zegenen. Hij bidt voor Pantiwa en de mensen van zijn stam.

Voortaan zullen ze óók bidden voor dit dorp, waar geen plaats is voor het Evangelie.

Is God niet machtig om ook dit Indianendorp voor de Blijde Boodschap te openen?

4. Op zoek naar de vijand

Er heerst de laatste dagen een grote bedrijvigheid in het dorp van het opperhoofd Kasjiwa. De mannen zijn urenlang bijeen en het opperhoofd heeft nauwelijks tijd voor zijn jongen.

„Pas op, dat je het dorp niet verlaat,” heeft hij hem gewaarschuwd. „Dat is nu véél te gevaarlijk . . .”

Ja, 't is een vreemde toestand. De rust is verdwenen en ieder spreekt over de grote dingen, die straks gaan gebeuren. Want er komt vast oorlog! Welke Indiaan zou zich zo laten beledigen . . .? Nee, het moet gewroken worden, daarover is ieder het eens. Dat eist de eer van de stam.

Wat is er dan gebeurd . . .?

De vele Indianenstammen, die zo ver in het oerwoud wonen, hebben telkens allerlei twist. Soms zijn het grote veten, die al tientallen jaren bestaan. Telkens laait die twist weer op.

De laatste weken zijn er voortdurend mannen van een andere stam in het gebied van Kasjiwa gesignaleerd. Eerst is gedacht dat het een vergissing was. „Het zijn mannen van de stam van Pantiwa . . .,” hebben zijn mensen ontdekt. En Kasjiwa heeft een bode gezonden naar dat opperhoofd om hem te verzoeken dit

niet langer toe te staan. Maar denk je, dat het heeft geholpen?

De mannen van de andere stam zijn teruggekomen en zijn zelfs tot dicht in de omgeving van het dorp gezien. Dat vindt iedereen ongehoord brutaal. Zo iets komt niet van pas. Een vergissing is mogelijk. Maar dit is geen vergissing meer!

De krijgers van Kasjiwa hebben op de vreemdelingen geschoten — en vanaf dat ogenblik leven de beide stammen in grote ruzie.

„We moeten ons wreken . . .!” hebben dadelijk een paar mannen uitgeroepen, toen de andere Indianen voor de tweede keer in hun gebied waren. „Het is duidelijk dat ze niet in vrede met ons willen leven.”

Maar Kasjiwa heeft het hoofd geschud. Zeker, hij begrijpt best dat hij dit niet dulden kan. Zo'n schandelijke daad zal geen enkel opperhoofd toelaten. Hij is ook helemaal niet bang. Als het moet, zal hij zélf voorgaan in de strijd, want de eer van zijn stam is hem alles waard.

Maar hij wou eerst proberen het geschil tot een oplossing te brengen, zonder dat er werd gevochten. Daarom heeft hij voor de tweede keer een bode naar Pantiwa gezonden. En nóg eens heeft hij laten vragen om niet meer op zijn gebied te komen.

Het was wéér tevergeefs — en nu is het oorlog tussen de beide stammen. Op enige afstand van het dorp hebben een paar mannen post gevat. Zij moeten er voor waken dat de vijand niet onverhoeds tot een aanval kan overgaan.

Arawa verveelt zich.

Al de hele dag loopt hij in het dorp rond. Hij wil het liefst met pijl en boog het bos ingaan, maar dat is nu onmogelijk.

Arawa heeft een poos met de andere jongens gespeeld, maar dat begon hem al gauw te vervelen.

Hij heeft ook wat met de honden gestoeid; daarvoor is het echter te warm.

Dan loopt hij naar de plaats waar de mannen bijeen zijn gekomen. Och, daar is ook al niet veel te beleven. Ze voeren lange gesprekken en ieder kijkt zo ernstig.

Op enige afstand van de pratende mannen hurkt Arawa neer. Hij kan hier juist horen wat ze zeggen. Ze spreken er over op welke manier ze de vijandelijke stam zullen aanvallen.

Opeens wordt de belangstelling van de jongen opgewekt door de woorden, die een van de mannen zegt. „We moeten eerst zekerheid hebben of de vijand zich niet in de omgeving van ons dorp ophoudt, ”meent hij. „Daarom lijkt het me goed dat er een paar mannen op verkenning worden uitgezonden . . .”

Meer hoort Arawa niet. Maar die laatste woorden blijven hem bij . . . Een paar mannen op verkenning uitgezonden . . .

Ah, dát is iets voor hem!

Er worden natuurlijk een paar grote, sterke kerels uitgekozen. Mannen, die geen gevaar lopen om in handen van de vijand te vallen. Voor zo'n gevaarlijke opdracht komt zeker geen jongen in aanmerking.

En toch . . . hij kent immers óók de geheimen van het woud? Vader Kasjiwa heeft hem door het struikgewas leren sluipen als misschien geen andere jongen van zijn leeftijd het kan. Waarom mag *hij* dan niet gaan . . .?

Hoe langer Arawa er over nadenkt, hoe mooier het wordt. Verbeeld je dat er vijandelijke krijgers in de buurt van hun dorp zijn. En dat *hij* weet te vertellen, waar de vreemdelingen zich bevinden.

Misschien kan hij hun gesprekken afluisteren en aan vader vertellen wat de vijanden in het schild voeren . . .

Het is een prachtig plan, dat Arawa bezig houdt. Hij luistert niet meer naar de lange gesprekken van de mannen. En hij vergeet er zijn verveling helemaal door.

O, wat zal vader Kasjiwa trots op hem zijn!
Straks kan *hij* vertellen wat de vijand van plan is te doen!

De mannen van de stam zullen vast allen zeggen: „Arawa wordt later een goed opperhoofd — even krachtig en dapper als zijn vader.”

Zal hij zijn plan aan vader Kasjiwa vertellen . . . ?
Nee, laat hij dat niét doen. Misschien wordt het dan niet toegestaan. Het is beter om *stilletjes* te gaan.

En terwijl de mannen nog beraadslagen over de vraag aan wie ze deze belangrijke opdracht zullen geven, sluipt Arawa weg. Hij gaat naar de hut, waar hij vlug zijn kleine boog met wat pijlen bij zich steekt. Zo gaat hij op pad.

Het is erg geváárlijk wat de jongen doet. Maar gevaren ziet hij niet. Hij, Arawa, de zoon van het opperhoofd, *hij* zal laten zien wat hij kan!

Arawa weet een smal kronkelpaadje, waarlangs hij het dorp kan verlaten. Niemand van de wachters mag hem natuurlijk zien. Dan zou het prachtig plan al dadelijk in duigen vallen.

Hij sluipt behoedzaam verder. Nu, hij heeft geluk! Tussen het struikgewas ziet hij een van de wachtposten. De man staat gevaarlijk dichtbij, maar hij kijkt juist een andere kant uit. Wie vermoedt immers een sluipende jongen, die de vijand gaat zoeken?

Heel voorzichtig kruipt Arawa verder. Zelfs het kraken van een dood takje kan de aandacht van de wacht trekken. En telkens blijft hij roerloos liggen en luistert . .

Eindelijk is hij zó ver dat de Indiaan hem niet meer kan zien. Nu loopt Arawa wat vlugger voort, haast een uur lang.

Maar dan wordt hij toch moe en besluit even te rusten. Hij heeft nog steeds niets gezien. En in zijn hart komt er twijfel. Zijn de vijandelijke Indianen er wel?

Heel voorzichtig kruipt Arawa verder.

En waar moet hij ze zoeken in het uitgestrekte oerwoud?

Na enige ogenblikken loopt hij weer verder — maar zijn zoeken is tevergeefs. En dan begint het tot Arawa door te dringen dat hij eigenlijk erg dom heeft gedaan. Zei een van de mannen niet dat de vijand misschien in de omgeving van hun dorp is? Ja, dat heeft hij gezegd: *misschien*. Niemand weet het. Misschien zijn ze er ook niet. En dan is zijn lange tocht helemaal tevergeefs.

Arawa gaat aan de rand van een bosmeertje zitten, zijn rug tegen een boomstam geleund. Wat zal hij doen? Naar het dorp teruggaan . . . ?

Maar als hij daar enige tijd heeft gezeten, worden zijn ogen toch zo zwaar. Geen wonder, want hij heeft langer door het bos gelopen dan hij zelf wel weet.

Arawa is alle voorzichtigheid vergeten. En vader

Kasjiwa heeft hem toch zó geleerd goed op te letten wanneer hij in 't bos is. Arawa vergeet alles om zich heen — ook de vijand, die hij wil bespieden. Want Arawa slaapt!

Hoelang hij daar tegen de boomstam leunt . . . ? Hij weet het zich later onmogelijk te herinneren. Maar op eens wordt hij wakker.

Hoor!

Nee, hij springt niet op om zijn omgeving te verkennen. Arawa blijft muisstil zitten, en luistert. Zijn slaap is als bij toverslag verdwenen.

Er klinken werkelijk stemmen . . . en dan ziet hij eensklaps waar het geluid vandaan komt. Aan de andere zijde van het meertje zijn een paar mannen. Arawa kan hen duidelijk zien, en het is alleen te danken aan het dichte, donkere struikgewas dat ze hém niet bemerkten.

„Dat moeten ze zijn!” flitst het door zijn hoofd. Dan is het toch wáár dat de vijanden in de omgeving van ons dorp rondsluipen.

Gaan deze mannen zijn stam overvallen? Nee, daarvoor zijn ze stellig met een te klein aantal. Het is vast een groepje Indianen, dat op verkenning is uitgezonden en straks in hun stamdorp verslag gaat uitbrengen. Dan zullen de vijandelijke krijgers morgen of overmorgen komen om het dorp te veroveren.

En waarover praten die mannen? Arawa wil zo dolgraag weten wat ze met elkaar bespreken. Hij kan het jammer genoeg niet verstaan; daarvoor is de afstand te groot.

Maar kan hij niet wat dichterbij hen komen? Arawa ziet dadelijk dat hij de mannen onmogelijk over land kan naderen zonder dat ze hem zullen zien. Zeker, hij kan haast onhoorbaar daar het struikgewas sluipen. Maar dan moet hij helemaal om het meertje heen en dat zal te veel tijd vergen. Misschien zijn ze dan verdwenen vóórdát hij hen heeft bereikt.

De gedachten van de jongen werken bliksemsnel.
Dan weet hij het!

Aan zijn kant groeien de struiken haast tot aan het water. Welnu, hij zal naar de overkant *zwemmen*!

Arawa denkt niet lang over zijn roekeloos plan na. Hij schuifelt naar voren en laat zich behoedzaam in het water glijden. Het water komt hoger en hoger . . . sluit als een koude ring om zijn lichaam . . . het raakt zijn kin . . .

Hij graait wat drijvend groen bijeen en legt dat op zijn hoofd. Nu is het de kunst om de andere oever te bereiken zonder dat de vijand hem bemerkt.

Het gaat heel, heel langzaam vooruit. Het minste geplons kan immers de aandacht van de mannen trekken. Er mag ook zo weinig mogelijk rimpeling in het water komen.

Maar het gelukt! De Indianen zijn zo in hun gesprek verdiept, dat niemand oog heeft voor het hoopje groene bladeren, dat langzaam naderbij komt drijven.

Arawa nadert de andere oever al meer. Hij kan de stemmen van de mannen steeds duidelijker verstaan.

Wanneer hij de oever nog wat dichterbij is genaderd, ziet hij kans om zich aan een stevige waterplant vast te klemmen en roerloos drijft hij in het water.

Een van de mannen is blijkbaar de aanvoerder van het groepje. Hij voert het hoogste woord en legt uit, hoe ze de vijandelijke stam het best kunnen aanvallen.

„Onze tocht is prachtig gelukt,” hoort Arawa hem tevreden zeggen. „We kunnen ons opperhoofd zeggen dat aan een overval weinig gevaren zijn verbonden. Nee, het zal nu niet lang duren of het vijandelijke dorp is in onze macht. Dan kunnen we voortaan jagen waar we willen, zonder dat Kasjiwa en zijn mannen ons hinderen.”

Arawa hoort het; hij hoort alles. O, de jongen verneukelt zich van stille pret dat hij de vijand op het

spoor is gekomen. En hij luistert goed om straks alles aan vader te kunnen vertellen.

Na enige tijd staan de Indianen op om verder te gaan. Maar dan doet Arawa heel dom. Hij wacht niet met naar de andere oever te zwemmen tot de mannen verdwenen zijn. Nee, voorzichtig keert hij zich om . . . en dát wordt zijn ongeluk! De vijandige Indianen hebben wel niets gehoord, maar een watervogel schrikt van de beweging, die plotseling in het groene „eilandje” komt. Met veel lawaai vliegt de vogel op . . .

Op hun beurt schrikken de Indianen van dit geluid. Ze kijken in de richting van het meertje, en één van hen ziet in het water de vage omtrekken van Arawa's lichaam.

Ze staren verbluft naar de jongen, die langzaam wegzwemt. Maar hun verbazing duurt niet lang. Ze maakt spoedig plaats voor een grote woede en de Indianen nemen hun wapens. Er worden bogen gespannen, pijlen op de pezen gelegd.

Zzzz . . . boemmm! Zo snorren de pijlen over het hoofd van Arawa en sissend komen ze in het water. Wat wordt de jongen dan bang! Zijn handen slaan wild door het water. Hij *moet* de andere oever bereiken.

De mannen denken er niet aan om hem te laten ontsnappen! Het regent pijlen. Links en rechts, voor en achter vallen ze neer. Arawa is vast nooit zó bang geweest als op dit ogenblik. En als zijn hand plotseling tegen iets hards aanslaat, klemt hij er zich krampachtig aan vast.

Het is een kleine boomstam, waarachter hij zich tracht te verschuilen. Maar geloof niet dat de Indianen van plan zijn de achtervolging te staken! Telkens spannen ze opnieuw hun bogen en vliegen er pijlen in de richting van de jongen. Er komen er een paar op de boomstronk terecht en blijven trillend in het hout staan.

Dan wordt het opeens stil.

Geen boog wordt meer gespannen, geen pijl afge-

Het regent pijpen.

schoten. Maar als Arawa vanachter de boomstam naar de vijanden gluurt, ziet hij hoe ze samen beraadslagen wat te doen.

Tot zijn grote ontsteltenis ziet hij dat een paar mannen in het water springen en met krachtige slagen in zijn richting zwemmen. O, Arawa wil wel wegkruipen van angst. Nog steviger klemt hij zich aan de boomstam vast, alsof hij bij dit stuk hout bescherming kan vinden.

De Indianen hebben hem weldra bereikt. Dan dwingen ze Arawa naar de kant te zwemmen.

Opeens krijgen de mannen grote haast. Ze vertrouwen het niet; wat moet die jongen hier? Misschien zijn er in de buurt nog andere mensen van zijn stam. Daarom is het beter zo vlug mogelijk te verdwijnen.

Ze steken Arawa een prop in de mond, zodat hij zijn stamgenoten onmogelijk kan waarschuwen wanneer die in de omgeving zijn. Half versuft van angst wordt de jongen meegetrokken.

Arawa ziet niet eens welke kant ze gaan.

Hij heeft ook geen moed om zich tegen de vijanden te verzetten. Dat zou trouwens tóch tevergeefs zijn. Wat kan hij tegen deze sterke mannen beginnen . . . ?

5.

Waar is Arawa?

Het is laat in de middag wanneer Kasjiwa zijn jongen mist. Hij zoekt hem overal, maar niemand weet waar Arawa is. En hij is ook nergens te vinden.

Dat kán toch niet? Misschien is hij op een verborgen plaatsje in slaap gevallen en zal hij straks te voorschijn komen. Daarom wordt ook in het struikgewas rond het dorp gezocht.

Vol onrust loopt het opperhoofd naar de wachtposten. Hij vraagt of *zij* de jongen hebben gezien.

„Nee, niemand heeft het dorp verlaten,” wordt er gezegd. „We hebben uw zoontje niet gezien.”

Dan moet hij nog in het dorp zijn, dat kan niet anders. Er wordt weer gezocht, maar nergens is Arawa te vinden — nérgens. Het lijkt wel toverij.

Tegen de avond komen de mannen van de stam opnieuw bijeen, op dezelfde plek waar ze ook vanmorgen hebben vergaderd. Hun gezichten staan nog ernstiger, nog strakker dan enkele uren geleden. En in de ogen van Kasjiwa is een grote onrust.

„Mannen . . .” begint hij. „Het zal ieder duidelijk zijn, waarom ik jullie hier bijeen heb geroepen. Arawa is verdwenen en we kunnen hem nergens vinden. Ik weet niet wat ik er van moet denken. De jongen is immers geen vogel, die boven de hoofden van de wachten wegvliegt. We hebben overal gezocht, maar steeds tevergeefs.”

De mannen staren geruime tijd voor zich uit. Ze zijn in diep gepeins verzonken. Eindelijk begint een van de oudsten: „Groot opperhoofd, luister naar mijn woorden . . . Er zijn in de wereld veel vreemde dingen. Wij, die vele jaren zagen komen en gaan, wij hebben zoveel gezien en gehoord dat we haast verleerd zijn om ons te verwonderen. Ik geloof niet dat er bij de verdwijning van de jongen zulke vreemde, geheimzinnige krachten in 't werk zijn als sommige mensen denken. Wij hebben Arawa immers overal gezocht en hem nergens gevonden. Welnu, dan staat het voor mij vast dat hij het dorp heeft verlaten.”

Maar dáár willen de andere mannen niets van weten. Dat kán immers niet! Er zijn wachtposten rond het dorp geplaatst. Die moeten Arawa hebben gezien wanneer hij buiten het dorp is gegaan.

De oude man is echter nog niet uitgesproken.

„Zeker, ik weet dat we op onze wachten kunnen vrouwen,” zegt hij kalm. „Ze slapen niet als het tijd is

Op dat oogenblik komt een vrouw haastig naderbij.

van waken . . . Maar wie zegt dat de jongen niet langs één van de geheime sluippaadjes naar buiten is gegaan, zodat de wachten hem niet konden zien?"

Op dat oogenblik komt een vrouw haastig naderbij. Het is eigenlijk niet de gewoonte om naar vrouwen te luisteren op de vergadering der mannen. Maar het lijkt of deze vrouw een heel belangrijk bericht komt brengen.

Kasjiwa vraagt wat ze wil, en dan vertelt de vrouw wat ze heeft ontdekt. Ze hijgt van het snelle lopen. Maar het is zo'n belangrijke boodschap, dat ze niet langer durfde wachten.

„We hebben overal naar de jongen gezocht,” zegt ze. „Toen ik enkele oogenblikken geleden in de hut kwam, waar Arawa woont, viel mijn oog op de plaats, waar zijn boog met de pijlen hangen. Die zijn verdwenen!”

Ja, dat is een heel belangrijk bericht. Heeft de jongen dan werkelijk het dorp verlaten?

Anders had hij stellig zijn pijl en boog niet meegenomen.

Maar . . . heeft hij dan tóch kans gezien om langs een van de geheime sluippaadjes het dorp te verlaten? Dat heeft het opperhoofd nog zo streng verboden!

De mannen overleggen nog geruime tijd wat hun te doen staat. Het is nu avond geworden. De duisternis ligt als een grijze sluier over het woud gespreid. 't Is onmogelijk om het bos in te gaan en Arawa te zoeken.

Maar morgenochtend, nog vóór de zon is opgegaan, zullen ze hem trachten te vinden.

Het wordt een angstige nacht en van slapen komt heel weinig. Iedereen gelooft nu wel dat Arawa het bevel van zijn vader heeft overtreden; hij is vast buiten het dorp gegaan . . . maar waarom is hij tegen het vallen van de avond niet teruggekeerd?

Hij loopt immers geen gevaar om in het bos te verdwalen. Of . . . is de vijand dan toch in de buurt? Bevinden de mannen van Pantiwa's stam zich werkelijk in de omgeving?

Die bange gedachten weren de slaap uit de ogen van het opperhoofd. O, als zijn jongen in handen van de vijand is gevallen! Wat zal dat vreselijk zijn. Ze zullen dan vast alles in het werk stellen om hem de geheimen van zijn stam te laten vertellen. Ze zullen zijn jongen kwaad doen . . .

Als Kasjiwa daaraan denkt, wil hij wel dadelijk het bos ingaan om overal te zoeken, ook al is het nacht. Die gedachte maakt hem zo angstig.

Nauwelijks breekt de nieuwe morgen aan, of een aantal mannen maakt zich op het om oerwoud in te trekken. Het zal moeilijk zoeken worden, want niemand weet in welke richting de jongen is gegaan. En er kunnen ook niet te véél mannen weggaan; het dorp kan immers niet onbeschermd achterblijven. Stel je voor, dat de vijanden tot een aanval over gaan . . .!

Een groepje mannen trekt er op uit. Deze Indianen kennen het bos. Ze weten ook hoe ze het best iemand op het spoor kunnen komen. Met scherpe blik nemen ze de grond op, of daar de verse afdruk staat van een jongensvoet.

Maar het lijkt of al hun zoeken tevergeefs is. Ze speuren urenlang — en straks zullen ze zonder Arawa naar huis moeten terugkeren. De mannen zijn al haast van plan het zoeken op te geven, als een van hen plotse-ling verrast blijft staan. Dáár . . . in die weke grond . . . zijn dat geen afdrukken van vele voeten?

De Indianen buigen zich over de plek heen. Werkelijk, het zijn voetsporen die stellig niet oud zijn. En zien ze goed? Is temidden van de grote afdrukken ook niet een kleinere voetstap te zien?

Ze trachten het spoor te volgen, maar na een paar meter zijn ze aan de rand van het meertje. Met kenners-blik zien ze dadelijk dat hier iets bizonders is gebeurd. Aan de oever zijn de planten weggerukt en vertrapt.

Een van de mannen loopt om het meertje heen, dicht langs het water en aan de andere oever vindt hij de pijl en boog, die Arawa heeft neergelegd, voordat hij in 't water ging.

Nee, nu behoeven ze niet langer te twifelen. Arawa is hier geweest. De afgerukte en vertrapte stengels, de pijl en boog doen vrezen dat hij heus in handen van de vijand is gevallen.

De mannen nemen het kleine wapen van Arawa mee. Nog even trachten ze de sporen te volgen, maar dat is tevergeefs. Na een paar honderd meter komen ze op harde grond, waar geen afdruk van voetstappen is te zien.

Het is een droeve boodschap waarmee ze thuis komen. En eigenlijk weten ze nóg niets van de jongen.

Kasjiwa vraagt zich vol zorg af wat toch met Arawa is gebeurd. Zal hij z'n jongen wel ooit weerzien?

Maar hij laat aan niemand bemerken hoe hij lijdt onder de geheimzinnige verdwijning.

Ja, het is héél erg.

En waar zal het dappere opperhoofd troost vinden in zijn groot verdriet?

Zal de machtige Debata nu horen?

Zal zij hem troosten . . . ?

En Arawa . . . ? Het is met die jongen erg gesteld. Een van de vijandelijke Indianen heeft hem een touw om zijn polsen gebonden, en een ander bindt dat stevig aan zijn gordel. De prop in de mond belet Arawa om ook maar iets te zeggen.

„Dat is veiliger,” denken de mannen. „Er mochten eens mensen van Kasjiwa's stam in de buurt zijn.”

Ja, het is heel erg. En wat zullen de vijanden hem doen? Arawa begrijpt wel dat hij op geen medelijden behoeft te rekenen. Iemand van een vijandelijke stam wordt nóóit vriendelijk behandeld — en dat zal ook niet het geval zijn wanneer het een jongen is. Misschien moet hij hard voor hen werken; of wordt hij opgesloten . . .

Als Arawa daaraan denkt, wil hij het liefst dadelijk weglopen en zich in 't struikgewas verstoppen. Kón hij maar ontsnappen! Maar het touw is stevig vastgebonden met een knoop, die onmogelijk is los te rukken.

Zal hij vader wel ooit terugzien? En de andere mensen van de stam?

Arawa huilt niet spoedig. Kasjiwa heeft hem geleerd dat een Indiaan ook z'n verdriet moet kunnen bedwingen.

Maar nu kan het niet anders. Het verdriet is ook zo groot. Nu stromen hem de tranen langs de wangen.

De vijandige Indianen brengen hem steeds verder van zijn dorp. De tocht gaat door een gedeelte van het oerwoud, waar Arawa nooit eerder is geweest. De mannen weten hier blijkbaar goed de weg. Maar als Arawa

wat beter oplet, ziet hij dat ze de kleine tekens volgen, die overal zijn aangebracht. Hier is er een takje geknakt; op een andere plaats zijn met een scherp hakmes enkele houwen aangebracht in de stam van een boom.

Urenlang gaan ze voort.

Arawa wordt moe, maar de Indianen hebben blijkbaar helemaal geen hinder van moeheid. Ze treuzelen geen ogenblik. Een knagende honger maakt zich van de kleine gevangene meester, waardoor hij bijna niet verder kan. Hij probeert het de Indianen duidelijk te maken — en zonder stil te staan, neemt een van de mannen een stuk brood en geeft hem dat. Dan neemt hij ook de prop uit Arawa's mond.

Zwijgend en gehaast gaat het verder.

Het wordt al donkerder. De maan is boven de bomen verschenen en tussen de takken door is een enkele ster te zien, die hoog aan de hemel twinkelt.

Dan duurt het niet lang of ze staan eensklaps in een open ruimte van het bos. Arawa ziet een aantal hutten, waartussen nog enkele mensen rondlopen.

Hij begrijpt: dit moet het dorp van de vijandelijke stam zijn!

6. Ik ben de zoon van Kasjiwo

Nieuwsgierig kijkt Arawa om zich heen. Zoals in zijn eigen dorp, zijn de hutten hier ook om een open ruimte gebouwd, waar een groot houtvuur brandt.

Zodra ze het dorp binnenkomen, lopen hen dadelijk een aantal mensen tegemoet.

„Een gevangene . . . ?” vragen ze, en nemen Arawa nieuwsgierig op.

Ja, ze hebben een gevangene meegebracht — maar

meer kunnen ze er niet van zeggen. Ze weten trouwens zelf niet eens tot welke stam die jongen behoort. Hij heeft niets geantwoord op de vragen die ze hem in alle haast bij het meertje hebben gesteld . . .

Arawa wordt opgesloten in een hut, die enigszins afgezonderd van de andere ligt. Daar wordt hij vastgebonden aan een leren riem, die bevestigd is aan een paal. Morgen zullen ze de jongen bij Pantiwa, hun opperhoofd, brengen. Die zal zeggen wat er met hem moet gebeuren.

Het is zo donker in de hut dat Arawa nauwelijks kan zien waar hij zich bevindt. De jongen is ook zó moe en versuft door alles wat hij vandaag heeft meegemaakt, dat hij zelfs geen moeite doet om zijn gevangenis te verkennen.

Plotseling wordt de deur geopend en een oude vrouw komt binnen. Ze draagt een schotel met eten en een aarden kruik water, die ze op de grond neerzet. Zonder iets te zeggen verdwijnt ze weer. En Arawa blijft alleen achter.

De mannen, die hem hebben gevangen genomen, haasten zich naar de hut van het opperhoofd. Ze vertellen Pantiwa van hun tocht.

„We zijn tot dicht bij het dorp van Kasjiwa doorgedrongen,” zegt de aanvoerder van het groepje trots. „En we hebben het hele gebied bekeken, om te zien op welke manier we de vijand het best kunnen aanvallen. Op de terugweg hebben we met elkaar overlegd hoe we het best kunnen doen — en toen bemerkten we plotseling dat een jongen ons gesprek afluisterde. We hebben hem gevangen genomen en meegebracht naar ons dorp. De knaap wil echter niets zeggen; we hebben hem gevraagd of hij hoort bij de stam van Kasjiwa, onze vijand, maar hij zegt geen woord.”

Pantiwa wil de jongen dádelijk zien. „Nee, nee, ik

wil niet tot morgen wachten," zegt hij kort. „Ga naar de hut en breng hem hier!"

Arawa wordt gehaald — en o, wat wordt de jongen dan bang; hij weet niet wat de vijanden van plan zijn hem te doen. Wisten vader en de andere mannen van de stam maar dat hij hier is! Dan zouden ze stellig proberen of ze hem kunnen redden.

Gelukkig weet Arawa niet, dat het opperhoofd Pantywa geen gemakkelijk opperhoofd is. Hij deelt vaak strenge straffen uit wanneer dat in het belang van zijn stam is. En als hij kans ziet om zijn macht te vergroten, deinst hij nergens voor terug. Dan kan hij zelfs wrééd zijn.

Zeker, in tijd van vrede is hij een vriendelijk man, van wie iedereen houdt. Hoe vaak heeft hij de zendeling niet geholpen, die op enige afstand van zijn stam woont.

Maar o wee, wanneer er oorlog dreigt!

Of wanneer de strijd tegen een andere stam is ontbrand!

Zodra de kleine gevangene bij hem is gebracht, kijkt hij hem enige ogenblikken zwijgend aan. Ook de andere mannen zwijgen. Het is nu angstig-stil.

Die stilte benauwt Arawa. Dan begint het opperhoofd te spreken. Hij zegt, langzaam en dreigend: „Mijn mannen hebben verteld dat jij hun gesprek afluisterde. Vertel ons eerst tot welke stam je behoort."

Heel even slaat Arawa de ogen op en kijkt het opperhoofd aan. Er laait een felle haat in hem op tegen de man, die zijn stam bedreigt. En hij aarzelt met zijn antwoord. Wat zal hij zeggen? Zal hij het vreemde opperhoofd vertellen, dat hij de enige zoon van Kasjiwa is?

Maar dan is er immers helemáál geen kans dat hij naar huis kan terugkeren! Dan zullen de vijanden hem weer naar de eenzame, donkere hut brengen.

Of zal hij zeggen dat hij behoort tot een stam, waarmee de mannen van Pantywa in vrede leven? Misschien laten ze hem dan dadelijk vrij.

Daarom aarzelt Arawa. In zijn hart vecht hij een moeilijke tweestrijd uit. Wat wil hij graag naar zijn vader terugkeren! En wat zullen de mensen van de stam blij zijn wanneer hij terugkomt!

Maar . . . mag hij zijn stam verloochenen?

Mag hij zeggen dat hij Kasjiwa niet kent?

Dan weet Arawa opeens wat hij moet antwoorden.

„Ik ben Arawa, de zoon van het opperhoofd Kasjiwa,” zegt hij moedig, en ziet het opperhoofd recht in de ogen.

Wat kijkt Pantiwa nu verbaasd! Hij weet de eerste ogenblikken niets te zeggen. En ook de andere mannen in de hut zijn erg verwonderd.

„Ben jij de zoon van Kasjiwa?” vraagt het opperhoofd nog eens. En weer knikt Arawa bevestigend. De mannen voeren dan een kort fluistergesprek.

„Breng hem terug in de hut,” beveelt Pantiwa. „Zorg er voor dat hij niet kan ontvluchten. Morgen zullen we verder zien.”

Weer gaat Arawa de weg naar de versterkte hut, die als gevangenis dienst doet. En opnieuw wordt hij aan de paal vastgebonden.

Maar vreemd, hij is nu niet meer zo bang. Zijn grote angst heeft plaats gemaakt voor een gevoel van trots. Arawa begrijpt wel dat zijn zaak er niet gunstig voorstaat, nu de vijanden weten dat hij de zoon van hun grootste vijand is. Wanneer hij dit had verzwegen, zouden ze hem misschien hebben losgelaten.

Dat zal nu stellig niét gebeuren. Ze zullen vast het feit, dat de enige zoon van Kasjiwa in hun macht is, uitsluiten.

Toch heeft Arawa geen spijt dat hij de waarheid sprak. Hij weet: wat ik heb gedaan, verwacht vader van me.

Dan duurt het niet lang, of Arawa is zijn zorgen vergeten. Hij weet niet meer van de vreemde hut, waarin hij werd opgesloten. En hij denkt niet langer aan het opperhoofd Pantiwa, in wiens macht hij is.

Maar vreemd, hij is nu niet meer zo bang.

Hij voelt zelfs niet langer de knellende riem, waarmee hij aan de paal is vastgebonden. Doodmoe van alle belevissen slaapt hij weldra in.

In de hut van Pantiwa, het opperhoofd, zijn een aantal mannen achtergebleven. Ze beraadslagen wat ze met hun gevangene zullen doen.

„Nee, ze laten hem niet vrij, dat in geen geval! Ze hebben de zoon van hun voornaamste vijand in hun macht. Geloof maar, dat ze er hun voordeel mee zullen doen! Dit buitenkansje laten ze zich niet ontgaan.

Het is alleen de vraag op welke manier ze er het beste van kunnen profiteren. En over die vraag wordt nog heel lang gesproken. Een van de mannen meent een prachtig plan te hebben bedacht. Ah, hij zal vertellen

hoe ze de kleine gevangene het beste kunnen uitbuiten.

„Hij is onze gijzelaar,” stelt hij voor. „We zenden een bode naar het opperhoofd Kasjiwa. We laten hem weten dat we wraak zullen nemen op zijn zoon, wanneer hij niet geeft wat we willen.”

Ja, dat lijkt een mooi middel om de vijand te dwingen. Maar toch zijn de meeste Indianen niet erg gerust op het resultaat. Ze weten allemaal dat niemand spoedig een gedeelte van zijn gebied prijst geeft. En zal de stam van Kasjiwa dat doen nu de zoon van het opperhoofd in gevaar is?

Bovendien lijkt dit plan erg geváárlíjk. Het is immers mogelijk dat de mannen van Kasjiwa's stam niet eens weten waar de jongen gebleven is. Ze zullen hem overal zoeken, zonder te weten in welke richting ze moeten gaan.

Maar wanneer aan Kasjiwa wordt bekend gemaakt dat zijn zoon hier is . . . ? Dan zullen ze stellig alle moeite doen om de knaap te bevrijden. Dat zullen ze vast veel éérder doen dan gehoor geven aan de wensen van de vijand. Ze zullen overgaan tot een aanval — en dat kan gevaarlijk worden!

„Ik heb een ander plan bedacht,” zegt een van de andere mannen. „Niemand mag weten dat de jongen hier is. Zeker, de mensen in het dorp hebben gezien dat er een kleine gevangene in de hut werd opgesloten. Maar ze mogen niet horen dat het de zoon van Kasjiwa is. Voor anderen houden we dat stil. Het is beter dat Kasjiwa en zijn mannen het niet te weten komen. Wij krijgen dan rustig de tijd om ons plan ten uitvoer te brengen. Want we moeten die jongen alles laten vertellen wat hij over zijn dorp en zijn stam weet. Hij weet natuurlijk wat daar is afgesproken, en hij kan ons vertellen hoeveel strijdbare mannen zijn stam telt. Ook moet hij zeggen op welke manier we langs geheime sluippaadjes ongemerkt tot in het dorp kunnen door-

dringen. Het is maar een jongen en hij is vast zó benauwd dat hij alles zegt wat we willen weten. Wij worden dan op een gemakkelijke manier in de gelegenheid gesteld om de vijand te overrompelen.”

Ja, met dit voorstel zijn de Indianen het allen eens — ook Pantiwa.

Op die manier krijgen ze alle inlichtingen die ze nodig hebben.

Dan gaan de mannen eindelijk uiteen, ieder naar zijn eigen hut. Morgenochtend zullen ze weer naar Pantiwa komen en horen wat hun kleine gevangene heeft te vertellen.

7.

Wie zal helpen?

Het is nog vroeg in de morgen als de deur van Arawa's hut opengaat. Weer komt de vrouw binnen, die hem ook gisteren zijn eten bracht. Ze wekt Arawa, die verbaasd om zich heen kijkt.

Dan herinnert hij zich alles. Hij is in het dorp van de vijanden! En de angst komt weer met nieuwe felheid boven. Hij voelt de riem, waarmee hij aan een paal in 't midden van de hut is vastgebonden. Door de open deur ziet hij het vreemde dorp.

Het duurt niet lang of hij wordt naar de hut van Pantiwa gebracht. Daar zijn al een heleboel mannen bijeen.

Vreemd, maar de stem van Pantiwa klinkt lang niet zo bars en onvriendelijk als gisteren. Hij vraagt de jongen of hij goed heeft kunnen slapen, en of hem voldoende eten is gebracht. Er wordt zelfs een schaal met heerlijk-sappige vruchten voor hem neergezet!

Toch vertrouwt Arawa die vriendelijkheid maar half. Argwanend kijkt hij het opperhoofd aan. En zijn ogen

glijden onderzoekend langs de gezichten van de andere mannen.

„Zo, jij bent dus de zoon van Kasjiwa . . .”, begint het opperhoofd. „Ik denk dat je heel graag naar je eigen dorp terug wilt, is het niet?”

Verrast kijkt Arawa op. Teruggaan naar vader? O, dolgraag! Hij wil niets liever — en Pantiwa ziet het grote verlangen in zijn ogen.

„Luister dan goed, Arawa. Je mag naar huis terug. Maar je moet ons eerst een paar dingen vertellen. Dat wil je toch wel? Kijk, we willen erg graag weten hoeveel krijgers de stam van je vader telt. Kun je ons dat zeggen?”

Ah, nu wordt het Arawa duidelijk, waartoe al die vriendelijkheid moet dienen! Verbaasd ziet hij het opperhoofd aan. Meent hij dat werkelijk? Denkt hij heus, dat hij dát zal vertellen?

De jongen klemt de lippen stijf op elkaar en zegt geen woord.

De Indianen wisselen snel een blik van verstandhouding. Die jongen heeft blijkbaar meer durf dan zij hebben verwacht.

Maar dat kan het opperhoofd niet verdragen! Er komt een wrevelige trek om zijn mond. Die jongen *moet* vertellen wat hij weet! Deze mooie kans mag hun niet ontgaan!

Zijn vriendelijke glimlach verdwijnt. En het klinkt kort en afgemeten: „Jij kunt ons vertellen hoeveel mannen er in het dorp van je vader zijn. En je *zult* het ons zeggen! We willen ook weten langs welke sluiptwegen we het dorp kunnen binnengaan.”

Zijn stem klinkt dreigend, en de arme jongen beeft van angst. Maar toch zet Arawa de tanden stijf opeen om niets, *niets* te vertellen.

Het is een ogenblik heel stil in de hut. De Indianen wachten op een antwoord . . . dat echter niet komt.

Maar toch zet Arawa de tanden stijf open om niets, *niets* te vertellen.

„Vertel het ons!” dringt Pantiwa aan. O, zijn stem trilt van drift. „We moeten het weten.”

Nee, Arawa is vast nooit zó bang geweest als nu. Hij weet dat hij geheel in de macht is van de vijanden; ze kunnen doen wat ze willen.

Maar tegelijk voelt hij ook de trots in zich opkomen. Zal hij zijn stam *verraden*? En er de schuld van zijn, wanneer deze mannen het dorp overrompelen?

Nee, dat mag niet! Dat kán hij niet doen!

Zijn stem klinkt aarzelend en zacht. Maar toch verstaat ieder duidelijk wat hij zegt: „Denkt het opperhoofd Pantiwa dat de zoon van Kasjiwa zijn volk zal verraden?” — en heel even kijkt hij de man tegenover hem aan.

Er is veel moed toe nodig om zo iets te zeggen en dát in de hut van Pantiwa! Na die woorden is de moed van Arawa echter helemaal verdwenen. De tranen springen hem in de ogen.

O, wat wordt Pantiwa woedend. Alle vriendelijkheid is nu verdwenen. Zijn ogen flikkeren; nijdig klinkt het door de hut: „En ik zeg je dat je ons *zal* vertellen wat we willen weten!”

De andere Indianen zijn opgesprongen. Sommigen zijn boos dat die jongen hun opperhoofd niet wil gehoorzamen.

Maar — ánderen hebben grote bewondering voor het moedig antwoord.

De woede van Pantiwa is zó groot dat hij bevel geeft om de jongen dadelijk naar de afgelegen hut terug te brengen. Hij moet maar eens een paar dagen nadenken of het niet beter is, het gewenste antwoord te geven! Hij wil hem niet langer zien.

Weer wordt Arawa over het pleintje gebracht, waar aan weerszijden de hutten staan. En als de deur van de gevangenis achter hem dicht is . . . o, dan is zijn moed

helemaál verdwenen! Het is ook zo erg — zo héél erg!

Wat zullen de vijanden hem doen? Misschien zullen ze hem *dwingen* om alles te vertellen. Ja, misschien zullen ze hem . . . *doden*!

De arme Arawa snikt het uit. Hij roept luid om zijn vader. Maar er is niemand, die helpt.

En de grote Debata, die de mensen van zijn stam vereren?

Och nee, aan hem denkt Arawa niet eens. Die schenkt immers geen aandacht aan kleine, bange jongens. Die wil alleen luisteren nadat grote offers zijn gebracht. Maar wie heeft ooit gehoord dat Debata helpt in de nood en het verdriet van een jongen?

Nergens, nérgens kan hij hulp verwachten.

O, kon hij maar *ontvluchten*!

En terwijl op zijn gezicht nog duidelijk de sporen van tranen zichtbaar zijn, gaat Arawa de donkere hut doorzoeken. Op handen en voeten kruipt hij rond. Dat is nu mogelijk omdat hij deze keer niet aan de paal is vastgebonden. Maar hij ziet weldra in dat de hut goed verstrekt is. Zijn handen tasten langs de wand . . . het is alles *tevergeefs*!

Pantiwa is woedend dat de jongen niets heeft gezegd. Hij kijkt grimmig voor zich uit.

„En tóch zal hij vertellen wat we willen weten,” broemt hij nijdig. Het opperhoofd voelt zich erg vernederd dat die kleine gevangene hem durft weerstaan. Dat kan hij niet verkroppen. En daarom heeft hij ook geen oog voor de moed van Arawa. Nee, hij zal stellig voor geen enkel middel terugdeinzen — zelfs al is het wreed. Niemand zal kunnen zeggen dat hij zich aan die Arawa gewonnen geeft. Dat komt zijn eer te na!

Onder de mannen, die het dappere gedrag van de jongen hebben bijgewoond, is er één, die haast onmerkbaar het hoofd schudt. Hij is een oude man en staat bij

zijn stamgenoten in hoog aanzien. Vroeger, toen hij jong was en sterk, heeft hij tal van dappere daden verricht, waarover nog steeds wordt gesproken. Daarom luisteren de Indianen graag naar zijn woorden, die getuigen van grote wijsheid.

Het wordt dan ook dadelijk stil, wanneer hij begint te spreken. Zelfs het opperhoofd luistert aandachtig toe. Misschien weet *hij* een middel om die jongen te laten spreken.

„Groot opperhoofd, hebben de Indianen van onze stam niet steeds grote bewondering gehad voor *moed*? En gelooft Pantiwa niet dat we de moedige houding van de jongen . . .”

„Zwijg, ik wil daarover niet horen!” valt het opperhoofd hem bars in de rede, en zijn ogen kijken de oude Indiaan vernietigend aan.

Ja, hij moet nu wel zwijgen. Hij mag geen woord ten gunst van Arawa zeggen. Terwijl Pantiwa er toch steeds prat op gaat, dat hij bewondering heeft voor *moed*.

O wee, wanneer die *moed* echter indruist tegen zijn plannen! Dan denkt hij alleen aan het voordeel, dat hij kan behalen. En alles, wat hem daarbij in de weg komt, wordt terzij geschoven.

Het opperhoofd begaat een groot onrecht. Maar er is niemand die hem hierop mag wijzen.

„We zullen die jongen dwingen,” zegt hij kort. „Eerst zal ik hem dreigen. En als hij nog niets vertelt, welnu, dan zullen we hem gevoelig straffen. Want hij *moet* spreken.”

Het ziet er lelijk uit voor Arawa! Het is menens wat het opperhoofd zegt. Hij zal voor geen enkel middel terugdeinzen om tot zijn doel te geraken.

En wie neemt het voor de jongen op?

Wie wáágt het?

Pantiwa wil niet luisteren wanneer iemand hem wijst op het verkeerde, het sléchte van zijn plannen. De

oude Indiaan heeft niet eens de kans gekregen een goed woord voor Arawa te spreken.

Arme Arawa!

Zodra de bijeenkomst van de mannen is afgelopen, gaan ze allen heen. Ook de oude Indiaan, die het voor Arawa wou opnemen, keert naar zijn hut terug. Hij loopt peinzend over het pleintje en schudt medelijdend het hoofd. Hij begrijpt wel hoe het zal gaan. Pantiwa zal de jongen een paar vragen stellen waarop hij antwoord moet geven. En als Arawa niet wil antwoorden, zal hij streng gestraft worden. De straf zal eindelijk zo groot zijn dat de jongen wel *moet* spreken . . . Het opperhoofd zal stellig voor niets terugdeinzen.

Kon *hij* maar helpen!

Maar nee, dat is onmogelijk. Pantiwa wil niet eens naar zijn woorden luisteren. En hij kan de jongen immers ook niet uit de versterkte hut bevrijden, waar hij is opgesloten. Die hut wordt te streng bewaakt om dat mogelijk te maken.

Maar opeens blijft de oude Indiaan staan. Er schiet hem iets te binnen, en hij wordt er zó door verrast, dat hij enige ogenblikken lang midden op het pleintje tussen de hutten stil staat. O, als dát kon . . .

Hij heeft plotseling gedacht aan de blanke vreemdeling, die zo vaak de gast is van het opperhoofd. Is Pantiwa niet steeds *blij* wanneer hij komt. Zijn de beide mannen geen *vrienden* van elkaar geworden?

Die vreemdeling sprak van liefde, over vrede en geluk.

Misschien, misschien kan *hij* helpen! Ja, hij zal hem vragen om de jongen te redden.

De oude Indiaan laat er geen gras over groeien. Hij moet wel een heel eind lopen om bij de hut te komen, waar de zendeling woont. Maar dat heeft hij er voor over.

Hij moet wel een heel eind lopen...

De zendeling kijkt vreemd op als de Indiaan zo plotseling voor hem staat. En zijn kindje drukt zich stijf tegen haar moeder, zo bang is ze voor die vreemde man.

De zendeling herkent de Indiaan dadelijk. Hij heeft hem in het dorp van Pantiwa ontmoet? Jazeker, daar was het!

Hij vindt het wel wat vreemd dat de oude man hem opzoekt. Hij komt stellig met een belangrijk bericht; de oude baas heeft zo ver gelopen!

Het wordt hem weldra duidelijk, waarom de Indiaan is gekomen. Hij vertelt alles wat er in Pantiwa's hut is

gebeurd: over de jongen van de vreemde stam, die als gevangene in het dorp is gebracht. En dat het opperhoofd van plan is de knaap te dwingen om zijn stam te verraden. Ook vertelt hij van zijn angst dat Arawa niet zal spreken en dat Pantiwa hem wreed behandelen zal. Hij heeft immers in de ogen van de jongen gezien? Nee, hij zal vast niets zeggen.

Even priemt de teleurstelling door het hart van de zendeling. Pantiwa heeft hem steeds vriendelijk ontvangen en als een welkome gast behandeld. Hij en zijn mannen hebben met belangstelling naar zijn woorden geluisterd.

En nu dit! Het blijkt wel dat het opperhoofd nog weinig van het Evangelie heeft begrepen.

Daarom is het zo'n grote teleurstelling.

De zendeling gaat dadelijk met de oude Indiaan mee, op weg naar het dorp. Maar . . . het opperhoofd ontvangt hem lang zo vriendelijk niet als anders. Hij is onrustig en verbijt zijn spijt dat de blanke heer juist op dit ogenblik komt.

Nors antwoordt hij op de vragen, die de zendeling hem stelt. Ja, hij heeft een vreemde jongen laten opsluiten, maar wat zou dat? Het is een spion en de knaap moet geducht worden gestraft. Laten de mannen van Kasjiwa maar niet denken, dat hij met zich laat spotten!

De zendeling bemerkt dadelijk dat hij helemaal niet welkom is. Het zal grote moeite kosten om de kleine gevangene te helpen.

Maar toch wil hij alles in 't werk stellen om Pantiwa er van te weerhouden, de jongen wreed te behandelen. Daarom dringt hij er op aan hem niet te kastijden, al wil hij zijn stam niet verraden.

Het helpt niets! Het opperhoofd kijkt hem nijdig aan.

„Ik wil van hem weten op welke manier mijn mannen dat vijandelijke dorp het gemakkelijkst kunnen

aanvallen. Ik moet het weten. En als hij het niet vrijwillig zegt, zal ik hem *dwingen* . . .”

Uit alles blijkt dat de zendeling niets voor de jongen kan doen. Ontgoocheld keert hij daarom naar zijn huisje terug. Het is alles zo verdrietig. Wanneer de jongen slecht wordt behandeld, zal de twist tussen beide stammen vast met nieuwe hevigheid ontbranden.

Er dreigt een groot gevaar. En de zendeling is er zó mee bezig, dat hij er niet van kan inslapen.

Dan weet hij in de stilte van de nacht maar één ding te doen: hij buigt de knieën en bidt.

Hij vraagt God in de hemel om wijsheid.

Hij bidt voor het opperhoofd Pantiwa.

En voor de kleine gevangene . . .

Er is moed voor nodig om de volgende dag weer naar het dorp van Pantiwa te gaan! En toch doet de zendeling het, hoe onvriendelijk het opperhoofd hem gisteren ook heeft ontvangen.

Hij komt er juist wanneer de mannen opnieuw in de hut van Pantiwa bijeen zijn. De zendeling gaat bij de deuropening zitten, en luistert naar de woorden, die er worden gesproken. Maar het duurt niet lang of hij bemerkt dat Pantiwa niet meer zo heftig is als gisteren. Zijn ogen kijken ook minder grimmig.

De zendeling weet niet, dat ook het opperhoofd vannacht weinig heeft geslapen. Zijn woede is geheel verdwenen — en hij heeft ingezien hoe dwaas hij eigenlijk met die jongen wil doen. Moet hij niet eerder respect hebben voor zijn moed? Welke jongen zou het durven om temidden in een vijandelijk dorp te zwijgen op de vragen, die een vreemd opperhoofd hem stelt?

Dat alles heeft Pantiwa vannacht in zijn hut overdacht. En . . . hij is zich gaan schamen voor de dwaze woorden, die hij gisteren sprak.

Maar het opperhoofd kan er moeilijk toe besluiten om

ongelijk te bekennen. Hij is immers het hoofd van de stam — en zullen de mannen hem niet heimelijk bespotten wanneer hij vandaag besluit om de jongen te dwingen, en morgen dat besluit intrekt? Nee, daartoe kan Pantiwa moeilijk besluiten, ook al ziet hij een stil verwijt in de ogen van een paar van zijn mannen.

Dan begint de zendeling te spreken. Deze keer legt het opperhoofd hem niet nors het zwijgen op. Hij luistert aandachtig toe.

„Toen ik uit mijn verre land naar het oerwoud kwam, wist ik maar heel weinig over de Indianen, bij wie ik ging wonen. Uw volk woont zo ver van het mijne, dat we elkaars leven en gewoonten niet kennen. Maar één ding was me wél bekend: de Indianen zijn eerlijk; ze zijn moedig en hebben steeds grote eerbied voor de moed van anderen. Nu woon ik al zo lang in uw land, en ik heb gezien dat dit waar is.”

Even aarzelt de zendeling. Dan gaat hij verder: „Maar nu, nu ga ik daaraan twifelen. Heb ik me al die tijd zo vergist? Is het zo dat de Indianen alléén waardering hebben voor de moed van mensen van hun eigen stam? Pantiwa, ik geloof niet dat ge kunt doen, wat ge me gisteren zei. Wanneer ge de jongen dwingt om zijn stam te verraden, zult ge stellig slagen, daaraan twijfel ik geen ogenblik. Maar ge zult er spijt van hebben . . . uw gehele leven. Doe het niet, Pantiwa, ik smEEK het u!”

Het is muisstil in de hut. Een paar mannen knikken instemmend. Ja, ze zijn het er geheel mee eens.

En het opperhoofd . . . ?

De zendeling, zijn blanke vriend, heeft gezegd wat hij vannacht in slapeloze uren heeft gedacht. Hij kijkt peinzend voor zich uit.

Er hangt in de hut een beklemmende stilte. De meeste Indianen zien nu wel in hoe verkeerd het was wat ze de jongen wilden doen. Maar wat zal hun opperhoofd antwoorden?

Pantiwa voert in stilte een zware strijd met zichzelf. Zal hij zijn woorden terugnemen, die hij in boosheid en drift sprak? Ja, hij voelt dat de blanke man gelijk heeft. En is de zendeling hem niet tot een vriend geworden?

De zendeling kan met moeite zijn ongeduld bedwingen als het zo lang duurt, voordat er antwoord komt. Maar dan zegt Pantiwa, aarzelend: „Mannen, ik geloof nu ook dat onze blanke vriend gelijk heeft. Wat we de jongen wilde doen, is een Indiaan onwaardig. We zouden ons er ons levenslang voor schamen. En mannen van andere stammen zouden het ons telkens voor de voeten werpen. Het zou slecht zijn de jongen te martelen om hem tot verraad te dwingen, terwijl we respect voor zijn moed behoren te hebben.”

De zendeling kan wel opspringen van blijdschap wanneer hij de woorden van het opperhoofd hoort. Maar dat doet hij niet! Hij blijft onbewogen zitten, dicht bij de uitgang van de hut. In zijn hart komt echter een grote dankbaarheid.

Toch wil hij nog méér: wanneer Arawa hier blijft, zal de strijd tussen de beide stammen vandaag of morgen stellig ontbranden. En dat moet voorkomen worden! Er zijn al zovéél ruzie's tussen de bewoners van het oerwoud.

Er is maar één mogelijkheid om de twist zonder bloedvergieten te beslechten: wanneer hij de jongen vrij kan krijgen en thuis brengen! Misschien zal dan de ruzie zonder oorlog worden bijgelegd.

Daarom dringt hij geestdriftig aan: „Pantiwa, laat de jongen vrij! Arawa is immers nog een kind, dat in zijn eigen dorp en in zijn eigen hut thuishoort?”

Maar op die vraag schudt Pantiwa ontkennend het hoofd.

Enkele uren later . . .

Over de smalle paadjes door het dichte oerwoud lopen twee mensen — een man en een jongen. Het zijn de zendeling en Arawa!

Niemand spreekt. De jongen kan haast niet begrijpen, dat hij nu op weg is naar zijn eigen dorp. Het lijkt een droom!

En de zendeling . . .? O, hij is zo dankbaar! Wie heeft dit immers kunnen denken. Pantiwa heeft hem toegestaan om de jongen naar zijn dorp terug te brengen.

Hij wilde er eerst niet van weten. „Hij zal mijn stam verraden,” heeft hij gezegd.

Maar de zendeling heeft beloofd dat dit niét zal gebeuren: hij staat er voor in. Ja, het was gewaagd om zoiets te zeggen. Toch heeft hij het gedaan. En toen had Pantiwa geen bezwaar dat hij de jongen meenam. Is dit niet een groot wonder?

De zendeling begrijpt best dat hiermee de twist tussen beide stammen nog niet uit de weg is. Misschien zullen ze straks tóch gewapend tegenover elkaar staan.

Maar God heeft op zo'n heerlijke manier geholpen.

Kan Hij óók niet verhinderen dat er straks bloed vloeit?

Zodra het opperhoofd toestemming gaf om Arawa mee te nemen, is de zendeling dadelijk op weg gegaan. Het is nog een stevige tocht naar de stam van Kasjiwa.

O, wat zal Kasjiwa blij zijn, als hij zijn jongen ziet!

Er heerst in het dorp van het opperhoofd Kasjiwa grote onrust. Het is duidelijk dat de mannen van de vijandige stam zich van Arawa hebben meester gemaakt. Ja, misschien hebben ze hem wel *gedood* . . .

Nu wordt alles in gereedheid gebracht om de jongen

te bevrijden — óf om zijn dood te wreken. De wapens worden gereed gemaakt; plannen uitgedacht voor de tocht naar het dorp van Pantiwa. De gemoederen zijn verhit en het is wel zeker dat er hard gevochten zal worden!

Ieder ogenblik kan de strijd ontbranden; misschien is de vijand in de omgeving en daarom staan steeds enkele mannen op wacht om bij een onverhoedse aanval dadelijk te waarschuwen.

Het zijn twee van deze mannen, die plotseling uit het struikgewas te voorschijn springen, pardoes voor de zendeling. Arawa loopt achter hem.

En wat de zendeling nu doet? Hij neemt Arawa bij de hand en zegt tot de wachten: „Hier is de jongen!”

De mannen weten niet wat ze zien! Voor dat goed tot hen doordringt wat er gebeurt, heeft de blanke heer zich al omgedraaid en is verdwenen.

„Arawa . . . jij hier?” stamelt een van de wachten.

En dan . . . o, dan grijpen ze de jongen bij de hand. Ze zijn zo blij dat ze helemaal vergeten om op hun post te blijven. Zo vlug ze kunnen snellen ze met de jongen naar het dorp.

Mannen laten daar hun wapens vallen; vrouwen slaan van verbazing de handen ineen.

„Arawa is terug!” klinkt het. „Arawa is terug!”

Tientallen Indianen verdringen zich om de jongen. Het is een groot lawaai van stemmen.

Eindelijk slaagt Kasjiwa er in om de opgewonden mensen wat tot kalmte te brengen.

„M'n jongen, vertel me hoe je hier komt,” zegt hij, en zijn stem trilt vreemd.

Het wordt muisstil als Arawa zijn avontuur vertelt: hoe hij de vijand op het spoor kwam, en dat ze hem hebben meegenomen.

„Ik werd in een afgelegen hut opgesloten. En het vreemde opperhoofd wou dat ik alles van onze stam zou

De mannen weten niet wat zij zien!

vertellen. Maar dat heb ik niet gedaan," en hij kijkt zijn vader trots aan.

Ah, dan straalt Kasjiwa van vreugde.

„Het opperhoofd wilde me *dwingen*“, gaat Arawa verder. „Maar er is hulp gekomen. De blanke heer heeft me bevrijd en naar huis gebracht.“

De blanke heer . . . ?

Kasjiwa kijkt zijn jongen vragend aan. „Bedoel je . . . de vreemdeling, die ook in ons dorp is geweest? Heeft dié je gered?“

„Ja, die heeft er voor gezorgd, dat ik naar huis kon terugkeren,“ zegt Arawa.

Dan staart het opperhoofd even in de verte. „Vreemd“ denkt hij. „De blanke man, die ik als een hond heb laten verjagen, *die* heeft mijn jongen geholpen? Hoe is het mogelijk?“

Een grote groep Indianen verlaat het dorp. Voorop loopt Kasjiwa; en naast hem zijn jongen. Daarachter volgen niet minder dan twintig andere mannen van de stam.

Dat het de zending is geweest die Arawa heeft bevrijd, nee, daarover raakt Kasjiwa niet uitgedacht. Waarom heeft hij dat gedaan? Ze hebben het stellig niet aan hem verdiend!

Het opperhoofd dacht er nog over na, toen de andere mensen van de stam allang sliepen. En in de stilte van de nacht is een prachtig plan gerijpt.

Bij het aanbreken van de morgen heeft hij zijn mannen bijeen geroepen om hen te vertellen, wat hij heeft besloten. Met enige verwondering hebben ze naar de woorden van hun opperhoofd geluisterd. Maar dadelijk maakten ze zich daarop klaar om hem op de lange tocht te vergezellen.

Wanneer Arawa gisteren niet in het dorp was teruggekeerd, zouden ze vandaag ook op pad zijn gegaan.

Maar dan was het doel van hun tocht heel anders geweest dan nu. Ze zouden naar het vijandelijke dorp zijn opgerukt om de jongen te bevrijden, of om de hutten van de vijanden te vernietigen.

Wat is het geheel anders gelopen!

Daarom is er grote vreugde in de harten van de mannen. Het lijkt haast of heel de natuur meedeelt in hun blijdschap; of de vogels nog mooier zingen dan op andere dagen.

De mannen praten vrolijk met elkaar. Maar Kasjiwa, het opperhoofd, zwijgt.

Hij is in gedachten verdiept. Het is een heel belangrijke tocht die ze hebben ondernomen. En hij denkt er over na wat hij straks tot de blanke man zal zeggen.

Want dáárheen gaat de tocht: naar het huis van de zendeling!

De blanke man kijkt vreemd op als zoveel mannen het erf van zijn huis op komen. Het gebeurt niet vaak dat hij bezoek van zoveel Indianen tegelijk krijgt.

Hij gaat vlug naar buiten, waar de Indianen al op de grond plaats nemen. De zendeling gaat naast het opperhoofd zitten.

Er wordt eerst niet veel gesproken. Kasjiwa is niet gewoon over iets anders te beginnen, wanneer hij een belangrijke zaak heeft te bespreken. Eindelijk begint hij toch, terwijl zijn gebruind gelaat glanst in de zon.

„Blanke heer . . . Mijn zoon heeft verteld wat er in de hutten van de vijand is gebeurd. We weten nu dat de vijandige stam hem tot een slechte daad wilde dwingen. Maar we weten ook, dat gij het zijt geweest die Arawa uit een groot gevaar hebt gered. We weten alles, doch begrijpen niet hoe u dit hebt kunnen doen. Bent u vergeten wat er in ons dorp is gebeurd? Weet ge niet meer, dat ik u als een hond heb laten weggagen en dat mijn mannen u zelfs hebben verwond? Bent u dat vergeten?”

Even zwijgt hij, maar gaat dan verder:

„We wilden u niet ontvangen, omdat we de blanke mensen leerden haten. Hun lippen spreken vriendelijke woorden en op hun gezicht is de lach der vriendschap. Maar in hun hart worden boze plannen uitgebreed . . . Ik dacht dat u was als de andere blanke vreemdelingen, die in ons dorp zijn geweest: vriendelijk met de mond, maar vals van hart. Het waren woorden van vrede en rijkdom, van geluk en vreugde, die u sprak. We wens-ten niet te luisteren naar de dingen die u vertelde . . . tenzij ik ooit bij een blanke zag, dat het geloof in de Redder der mensen hem tot een ander mens had ge- maakt. Want ik herinner me nog dat u daarover sprak. Als ik zou zien dat hij óók het onrecht en de wreedheid haatte, ja dán . . . Ik heb nu zo'n blanke ontmoet. Zelfs nadat we u hadden vernederd en verwond, hebt ge één der onzen gered. Uw mond sprak vriendelijke woorden. Die woorden kwamen uit het hart. We behandelden u als een vijand, toch hebt ge dat willen vergeten. Er bleef geen wrok of haat achter. Blanke vreemdeling, eens heb ik gezegd dat er voor u geen plaats was in onze hutten. Die woorden trek ik in. Voortaan is dat anders. Onzen hutten staan voor u open; ge kunt in ons dorp komen wanneer u dat wenst.”

En de zendeling . . . ?

Met ontroering heeft hij naar de laatste woorden van Kasjiwa geluisterd. O, voortaan mag hij ook zijn Bood- schap aan de mensen van deze stam brengen! Dat is de verhooring van het gebed, dat hij zijn Hemelse Vader zo vaak heeft gebeden.

Er wordt die morgen nog veel gesproken op het erf voor het huis van de zendeling. De Indianen begrijpen niet waarom hij hen na de smadelijke behandeling niet haatte. Welnu, de blanke man vertelt het: omdat Jezus, zijn Heiland, hem heeft geleerd het kwade te vergeven. En de zendeling wijst op de Heiland, die zij niet kunnen

missen. Die hun zondig hart wil vernieuwen, wanneer zij Hem liefhebben en zich geheel aan Hem willen overgeven . . .

De twist tussen de stammen van Pantiwa en Kasjiwa is zonder strijd bijgelegd. Vaak is de zendeling nog de gast van Pantiwa. En dikwijls gaat hij naar de stam van Kasjiwa. Het is zoals het opperhoofd hem heeft toegezegd: geen hut blijft voor hem gesloten. Hij kan overal vertellen van zijn Meester, die hem naar dit oerwoud heeft gezonden om aan de Indianen te vertellen van de Here Jezus.

„Ook jullie hebben Hem nodig . . .”, zegt hij. „Geen mens kan zonder Hem, in welk land hij ook leeft. Ons hart is zo boos en zo slecht. Als we niet Zijn kinderen zijn, worden we nooit gelukkig. En de Heiland wil ook de Indianen redden . . .”

Het is erg moeilijk voor de mannen om dat te geloven. Ze hebben immers altijd gehoord dat er een god is van het Vuur en het Water, de grote Debata, die ze moeten eren.

En nu vertelt de zendeling dat er slechts één God is — de Schepper van hemel en aarde, die Zijn Zoon heeft gezonden om ook de ziel van een arme Indiaan zalig te maken.

Nee, dat kunnen ze niet geloven.

Maar de zendeling blijft in het dorp komen. Hij *blijft* strijden . . . én bidden. Want hij weet : als het Gods tijd is, zullen ook de Indianen de Heiland leren liefhebben. Dan zal het grote Licht ook in hun leven schijnen.

Er zijn vele jaren voorbijgegaan sinds Arawa de mannen van de vijandelijke stam op het spoor trachtte te komen. De zendeling is gestorven; ook Kasjiwa leeft niet meer. En Arawa, die zijn vader als opperhoofd van de stam is opgevolgd . . . ?

Arawa heeft de Heiland leren kennen. Hij leidt zijn

volk, zoals hij meent dat God het van hem verlangt. Als een Christen-opperhoofd gaat hij zijn stamgenoten voor in de dienst van God.

Er is in het Indianendorp, ginds ver weg in het dichte oerwoud, heel veel veranderd sinds de zendeling zich er vestigde. In het oude dorp van Kasjiwa is een eenvoudig, ruw-houten kerkje gebouwd. Elke Zondag komen daar de Christen-Indianen bijeen om naar het Woord van God te luisteren.

Het woord, waardoor ze hun zondige hart leren kennen. Maar dat óók vertelt van Gods grote liefde voor zondaren.

Ja, er is in het dichte oerwoud een wónder gebeurd!

